

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXXV. leto • 2025

3

*Tisti, ki je sedel na prestolu, pa je rekel:
»Glej, vse delam novo!«*

Raz 21, 5

Kazalo

- 3 Uvodnik
- 4 Duhovni pogledi
- 8 Svetopisemske ikone
- 10 Luč svete Klare
- 11 Pogovor
- 16 Brezmadežna
- 18 Biseri molitve
- 20 Frančiškov svetni red
- 22 Med minoriti
- 25 Otroci med nami
- 26 Utrinki iz Assisija
- 28 Reportaža
- 33 Razvedrilo z Gospodom
- 34 Obletnice
- 36 Iz Frančiškovih revij
- 37 Obvestila

Naslovnica: *Ali se zavedamo, da rodimo otroke za večnost?
Nikoli ne bodo prenehali biti! Kako veličastna naloga!*

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

Nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami in BREZMADEŽNA.

Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Doroteja Emeršič, p. Martin Gašparič,
p. Igor Salmič, p. Andrej M. Sotler, p. Slavko Stermšek,
p. Janez Šamperl

Glavna urednica: Doroteja Emeršič

Odgovorni urednik: p. Milan Kos, provincialni minister

Tehnični urednik: p. Matei Senteş

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Benjamin Verdenik, Helena Rebek,
p. Danilo Holc, p. Matei Sentes, Doroteja Emeršič, splet, arhiv

Fotografija na naslovnici: Ubald Trnkoczy

Lektorica: Barbara Rodošek

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Elektronska pošta: doroteja.emersic@gmail.com

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

ISSN 1854-7990

Kakor sveča umira v sebi ...

Kakor sveča tiho dogoreva in s svojo smrtjo podarja svetlobo drugim, tako tudi življenje sv. Frančiška Asiškega zažari v polnosti prav v njegovem umiranju. V njem se razodeva tisto, kar je vse življenje nosil v srcu – popolno izročitev, zaupanje in pripadnost Kristusu, ki je ubog, trpeč in križan visel na križu. Frančišek je hotel biti v vsem upodobljen po njem – po tem Kristusu, ki ni ničesar zadržal zase, ampak je vse dal. Tako tudi Frančišek ob svoji smrtni postelji

dvigne obraz proti nebu, z očmi, uprtimi v večnost, in izreče preproste, a globoko sporočilne besede: »Jaz sem svoje izpolnil; kar je vaša dolžnost, pa vas bo poučil Kristus« (prim. 2 Cel 214).

To ni bila zgolj pobožna misel, ampak sad življenja, ki je bilo v celoti darovano. Umiranje sv. Frančiška ni začetek konca, temveč sad dolge poti notranje odpovedi sebi, tihe rasti v zaupnem odnosu z Gospodom, zvestega služenja bratom in ljubezni do najmanjših. Njegov mir ob smrti ni prišel iz čustvenega olajšanja ali zanikanja bolečine, ampak iz dolgoletne zvestobe in vaje v izročanju: Gospodu, Cerkvi, skupnosti, poklicanosti. Zato je zmozel tudi zadnji dih izročiti v zaupanju in z vedrino. Ni ga zadrževal, ker ni ničesar več imel zase. Vse je bilo že zdavnaj darovano.

In prav to je največja milost: da tudi zadnje, kar imamo – življenje samo

– lahko izročimo kot dar. Da se ne oklepamo, ne zadržujemo, ampak dovolimo, da tudi iz našega umiranja, odpovedovanja, tišine in ponižanja zraste nekaj novega. To je evangelijska logika smrti, ki rojeva življenje. In to je tudi srce frančiškove poklicanosti: biti dar v vsakem trenutku – do konca.

Ob obletnici Frančiškove smrti, ki jo obhajamo, se spomin ne sme ustaviti le pri slavnostnem obredu ali zgodovinskem trenutku. Povabljeni

smo, da se poglobimo. Da se ustavimo. Da se vprašamo, kam nas danes kliče spomin na Frančiška. Kaj pomeni danes, v tem času, v tej skupnosti, s temi brati in sestrami, v tej družini, slediti križanemu Kristusu?

Frančiškova duhovna oporoka ni nežna spominska kartica, ampak pretresajoč klic. Je njegov zadnji apel Cerkvi, njegovo opominjanje bratstva, njegov opomnik, naj ostanemo zvesti tistemu, kar je bistveno: evharistiji, Cerkvi, papežu, Mariji, skupnosti in najbolj ubogim. Je poziv, naj ne pozabimo, od kod prihajamo in komu pripadamo.

Zato naj nas ta jubilejni trenutek ne uspava v ponos in samozadovoljstvo, ampak nas predrami. Morda se nam zdi, da sveča našega poklica, poslanstva, življenja ... dogoreva – da zmanjkuje moči, da prihajajo skušnjave mlačnosti, individualizma, izgubljanja smisla. Toda prav v tem trenutku nas Frančišek s svojim umiranjem uči, kaj pomeni živeti. Uči nas, da tudi umiranje sebi – v vsakdanjih odpovedih, v poslušnosti, v hoji v veri in ne v gledanju – lahko postane prostor novega rojstva.

Naj nas prevzame njegov notranji mir, ki ni bil sad ugodja ali zunanjih uspehov, ampak rezultat popolne pripadnosti Kristusu, križanemu in vstalemu. V tej skrivnosti je tudi naša pot: da dovolimo, da nas Gospod vsak dan bolj oblikuje po svoji podobi in da skozi naše »umiranje« v svetu zažari resnično življenje.

Naj nas spremlja molitev, naj nas vodi pogum in naj nas Frančiškovo pričevanje okrepi v hoji za Gospodom – s preprostim, a odločnim srcem.

Mir in dobro!

p. Milan Kos

Proces spreobrnjenja in nova zarja

p. Martin Kmetec

Frančiškova mladost je razburkana, navdihuje se v svojem času, v katerem meščani Assisija hrepenijo po večji svobodi, reveži v okolici pa po kruhu in upanju. Med tema dvema svetovoma se mladi Frančišek najprej odloči za sodelovanje pri nasilni spremembi stanja, kot ga je narekovalo zavzetje asiške trdnjave, vključi se v vojno proti Perugii in nazadnje se udeleži križarskega pohoda ter se v telesni in duhovni krizi osramočen vrne v Assisi. Mučila ga je želja po sreči in drugačnem svetu.

Frančišek se v mladostni krizi zateka v samoto; v premišljevanju in nenehni molitvi išče odgovor na vprašanja, ki jih prinaša njegovo tavanje v temi. Zato prosi Boga: "Razsvetli temine mojega srca, [...] daj mi razumnost in spoznanje ..." Gospod mu spregovori s križa in ga povede med gobavce, med reveže in izključene njegovega časa. V objemu gobavca se Frančišek zave, da je srečal Kristusa, in od takrat v vsakem ubogem človeku srečuje trpečega Gospoda.

Frančišek se odpove bogastvu in blagostanju svoje družine ter svojega družbenega okolja; odpove se očetovi dediščini in se pred očmi vseh sleče ter dokončno izroči Očetovi volji; sprejme nase ponižanje in norčevanje

svojih someščanov in začne pot, ki mu jo navdihne Gospod po evangeliju.

Srečanje z gobavci, okušanje človeškega trpljenja ga povede na pot spreobrnjenja. Tako pravi v Oporoki: "Gospod je tako dal meni, bratu Frančišku, da sem začel delati pokoro. Ko sem namreč bil še v grehah, se mi je zdelo zelo zoprno videti gobavce. Gospod pa me je sam pripeljal mednje in bil sem usmiljen z njimi. In ko sem se oddaljil od njih, se mi je to, ker se mi je zdelo zoprno, spremenilo v sladkost za dušo in telo. Nato sem še malo počakal in zapustil svet." (Št. 1)

Življenjska sprememba za Frančiška pomeni, da se je to, kar je bilo sladko, spremenilo v grenko in to, kar je bilo zanj grenko, spremenilo v sladko. Odkril je neizmerno Božjo ljubezen, ki se je razodela v Kristusu človeku in Božjem Sinu, in sicer v njegovi smrti na križu. Kristusova smrt pomeni odrešenje, osvoboditev in večno življenje za Frančiška in za vse ljudi, ki jim je treba oznaniti veselo novico upanja.

Frančišek izbere svojo pot med ubogimi in izključenimi svojega časa. Zaveda se, da je Božje kraljestvo, ki ga oznanja Kristus, popolno sprevrženje tedaj veljavnega

reda oziroma pravil, ki so urejala življenje in delovanje družbe. Vrednost človeškega življenja in dostojanstvo se ne merita po imetju, prestižu in zunanjem ugledu; kajti življenje samo po sebi je neizmerno.

Ob priliki nekega obeda Jezus tistemu, ki ga je povabil, reče: »Kadar prirejaš kosilo ali večerjo, ne vabi ne prijateljev, ne bratov, ne sorodnikov, ne bogatih sosedov, da te morda tudi oni ne povabijo in ti povrnejo. Nasprotno, kadar prirejaš gostijo, povabi uboge, pohabljenе, hrome, slepe in blagor tebi, ker ti ne morejo povrniti; povrnjeno ti bo namreč ob vstajenju pravičnih« (Lk 14, 12–14). Pohabljeni, hromi in slepi niso imeli pravice vstopiti v tempelj, torej so bili izključeni iz skupnosti, niso mogli sodelovati pri obredih verskega življenja. Jezus pa naroča, naj bodo v Božje kraljestvo povabljeni vsi, saj je sam s smrtjo na križu in vstajenjem omogočil vsem ljudem vstop v nebeško kraljestvo.

Frančišek je vsem oznanjal veselo novico evangelija, prav tako njegovi bratje; zato je Frančiškov red tudi prispeval bistven delež k obnovi Cerkve v srednjem veku. Njihovo oznanjevanje pa je temeljilo na pričevanju z načinom življenja, ki je temeljilo na zvestobi Kristusu in ubogim.

Ni oznanjevanja evangelija brez živega in globokega odnosa do Kristusa, brez pričevanja. To pomeni odreči se strahu za svoj ugled, pomeni iti vase in biti pripravljen srečati se s trpljenjem in preizkušnjo. Pričevanje za Frančiška pomeni poiskati prostor med ubogimi in revnimi. Današnji čas nam narekuje, da iščemo nove načine oznanjevanja in navzočnosti med mladimi; nujno

je biti odprt za vse ljudi, posebej za tiste, ki trpijo, in jim z zastonsko ljubeznijo prinašati tolažbo in upanje. Proces spreobrnjenja je pot, na kateri nas Kristus vabi, da bi odmirali sebi in se v zastonski ljubezni, ki ne pričakuje nagrade, razdajali za Božje kraljestvo.

Sinodalni dokumenti govorijo o osebnem in pastoralnem spreobrnjenju, kar pomeni iskati najboljšo pot za oznanilo evangelija, ki je v tem, da se odrečemo svojemu "prav" in da sprejmemo neko skupno sinodalno in načrtovano pot za oznanjevanje. Menim, da bi Cerkev morala vložiti veliko več v oblikovanje liturgije. Gre predvsem za iskanje oblik liturgičnega petja, ki bi omogočalo sodelovanje vseh, da bi se izognili skrajnostim modernega izraza na eni strani in se na drugi strani odrekli besedilom oziroma melodijam, ki mladih ne nagonjajo več. Menim, da bi nam bila francoska Cerkev lahko izreden zgled v tem.

Poleti smo v Izmirju imeli obisk mladih prostovoljcev, ki so obiskali tudi dom ostarelih. Čeprav smo imeli pomisleke, kako bo ta obisk potekal, ker smo v muslimanski deželi in so v domu ostarelih samo muslimani, je bilo srečanje zelo lepo in so mladi s svojim nasmehom, veseljem in nastopom prinesli ostarelim trenutke sreče.

Frančišek nas uči, da se ne smemo bati novih poti, novih poskusov in novih oblik oznanjevanja, da bi z isto ljubeznijo in vero oživljali evangelijsko sporočilo ter na tej zemlji gradili Božje kraljestvo – kraljestvo miru, ljubezni in upanja. Nekaj mora odmreti, če hočemo, da se rodi kaj novega in življenje postane rodovitno. Naj nas pouči Kristus, naj nas razsvetli Sveti Duh.

Ko staro preide, se rodi nekaj novega

p. Anton Borovnjak

Darovanje, použivanje, umiranje (sebi) ... Vsi ti glagoli verjetno v človeku, ko jih sliši, vzbujajo določeno mero nelagodja in nemira. Ne darovanje, ne použivanje, ne umiranje (sebi) namreč ni lahko, je pa v logiki evangelija osvobajajoče in nujno, če želimo evangelij živeti zares, kajti kot pravi italijanski teolog in pisatelj Paolo Curtaz, temeljno razpoznavno znamenje kristjana, Jezusovega učenca, ni toliko znamenje križa, ampak ljubezen. Jezusov učenec se od drugih torej ne razlikuje toliko po kakšnem posebnem zunanjem znamenju razpoznavnosti, na primer po tem, da nosi okrog vratu znamenje križa ali kakšno drugo pobožno znamenje oziroma ima ta znamenja v svojem domu. Jezusov učenec se od drugih razlikuje po svojem življenju iz Ljubezni in za Ljubezen. Do te ideje omenjeni teolog seveda ni prišel sam, pred njim jo je že zelo jasno povedal Jezus: »Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj! Po tem vas bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen« (Jn 13,34). Zdi se, da je v današnjem času toliko bolj nujno, da vzamemo to razpoznavno znamenje svojega življenja zares, ker se kristjani velikokrat radi skrijemo za kakšno zunanostjo, za kakšnim pravilom, za kakšno zapovedjo, pozabimo pa na bistvo – na to, da živimo in vse presojamo iz Ljubezni in v njej. To je ena izmed novosti krščanskega sporočila, ki oznanja, da je Bog ljubezen (Jn 4,8).

Ljubezen je seveda lahko živeta na veliko načinov, a se na konkreten način zagotovo kaže v tem, da se darujem za drugega in da umiram samemu sebi. Gre za evangelijski paradoks, ki pravi, da je treba izgubiti, da bi našli;

darovati življenje, da bi ga ohranili; prodati vse, da bi imeli zaklad v nebesih (Mr 10,21). To je pot, po kateri je hodil Kristus, in je pot, po kateri naj bi hodil učenec. Je pot izhoda iz sebe, kjer svojega življenja (svojega dela, talentov) ne razumem kot dragocenost, ki jo moram ljubosumno varovati (Flp 2,6), ampak ga darovati, in to ne toliko ob kakšnih posebnih priložnostih, ampak v konkretnosti vsakdanjega življenja. In ravno to je velikokrat najtežje.

Življenje Jezusovega učenca je torej življenje stalnega darovanja, stalnega umiranja, kajti življenje, ki se ne daruje, je sterilno, mrtvo. Jezus v evangeliju to lepo pokaže na primerih iz vsakdanjega življenja tistega časa. Vsi poznamo primer pšeničnega zrna, ki obrodi sad, šele ko pade v zemljo in tam umre (zgnije) (Jn 12,20–33). Jezus svojim učencem tako na plastičen način skuša približati to temeljno lastnost njegove poti, ki je v bistvu pot nebeškega kraljestva. Treba je umreti, če želimo imeti življenje. Treba se je darovati, če želimo biti rodovitni. Ne gre za prazno umiranje, gre za nujno umiranje, iz katerega izvira veriga življenja. Kdor ne izbere smrti, je podoben zrnu pšenice, ki ostane samo. Sebičnost ima za posledico osamljenost, sterilnost, nerodovitnost. Da ne bi ostali sami, da ne bi bili nerodovitni, moramo izbrati pot darovanja, pot umiranja, pot Ljubezni torej, ki nikoli ne išče koristi, ampak se samo daruje, použiva, umira (sebi) – torej ljubi. Če te poti še ne zmorem, moram prositi za to milost. Če prosim in milosti ne dobim takoj, ne smem obupati, ampak moram kot kanaanska žena iz evangelija (Mt 15,21–28) vztrajati s svojo prošnjo v

molitvi h Gospodu. Gospod, podeli mi milost darovanja, použivanja, umiranja samemu sebi.

Na najlepši način se tega darovanja lahko učim v najboljši šoli darovanja, to je pri evharistiji. Na oltarju se Jezus daruje v svoji ljubezni, v ponižnosti in skritosti, v tišini in daritvi. Kot seme se Jezus pusti vzeti in pojesti, padajoč v zemljo življenja tistih, ki se hranimo z njim, da bi prinesli sadove. V evharistiji Jezus postane kruh na mizi, da bi se od njega naučili biti kakor On. Samo nahanjeni z Jezusom bomo lahko izbrali življenje, ki izhaja iz smrti.

Za nas, Frančiškove brate, je zagotovo lep vzgled na tej poti darovanja in ljubezni za Kristusa (in torej za bližnjega) sv. Frančišek Asiški. Kdor ljubi, sprejme tveganje, da ga ne bodo razumeli. Sv. Frančišek Asiški je v svoji čisti ljubezni do Boga velikokrat ostal nerazumljen, tako s strani bratov kot takratne družbe. A Frančišek se ni preveč menil za to nerazumevanje, pomembnejše mu je bilo ljubiti Gospoda in ga posnemati. On je v vsem želel posnemati Jezusa in mu slediti. Radikalno je živel besedo evangelija in si prizadeval, da bi vedno živel v darovanju sebe in v popolni revščini. Njegova revščina ni samo v tej nenavezanosti na materialne dobrine, Frančišek se

je odpovedal vsemu, da bi živel prepuščen v rokah Očeta. Nenehno je umiral sebi, da bi bil svoboden in bi lahko v polnosti živel za Gospoda. Kolikokrat je naše življenje zaradi navezanosti na takšne in drugačne stvari bolj životarjenje kot pa življenje?

Umiranje pa je tesno povezano z novostjo. Ko »staro« preide, umre, se rodi nekaj novega. To velja v naravnem ciklu življenja in to velja tudi za naše duhovno življenje. Marsikdo se novosti, novega boji, ker ta s sabo prinaša neznano, negotovost. Gotovost, stabilnost pa imamo radi, ker s sabo prinaša tudi udobnost in brezskrbnost. Gotovost in stabilnost sami po sebi sicer nista slabi, vendar vedno potrebujeta nekaj svežine. Stojeca voda, ki samo miruje in nima dotoka sveže vode, postane smrdljiva mlaka brez kisika in posledično brez življenja. Nekaj podobnega se dogaja na poti našega duhovnega življenja. Tudi tam se radi oklepamo kakšnih preverjenih poti, pristopov, načinov molitve, pastoralnih praks ... vendar je vedno znova treba opustiti nerodovitne poti, umreti našim gotovostim, da se lahko rodi nekaj novega, da lahko z novim zagonom stopimo po poti učenca. Če me neka pot, neki način molitve ne približa Bogu, ne poživi v mojem odnosu in ljubezni do Boga in bližnjega, je verjetno treba nekaj spremeniti. Ideja »vedno smo tako delali« je danes bolj kot kdajkoli preživeta. Božja beseda, evangelij je vedno nov ter prinaša novost in svežino. Da je ta svežina še kako potrebna, verjetno lahko vsak izmed nas opazi po večini naših župnij, ki potrebujejo »dotok sveže vode«. Verjetno bo treba opustiti kakšen preživet pastoralni model, umreti nostalgčni navezanosti na prejšnje čase in se odpreti za novo, ki pa ne more temeljiti samo na človeški iznajdljivosti, ampak mora imeti predvsem božje temelje, postavljene v molitvi, premišljevanju, razločevanju.

Naj nas ne bo strah darovanja, použivanja in umiranja (sebi) – je nujno potrebno za rodovitnost nebeškega kraljestva. In naj nas ne bo strah novosti. Mar ni ravno Jezus s svojim novim sporočilom pred 2000 leti obrnil na glavo tedanji svet?

Pot ljubezni, po kateri je
hodil Kristus, je pot, po kateri
naj bi hodil njegov učenec.
Je pot izhoda iz sebe, kjer svojega življenja
ne razumem kot dragocenost,
ki jo moram ljubosumno varovati (Flp 2,6),
ampak ga darovati, in to ne toliko
ob kakšnih posebnih priložnostih,
ampak v konkretnosti
vsakdanjega življenja.

»Živim, pa ne več jaz, ampak Kristus živi v meni« (Gal 2,20)

Matjaž Celarc

Ko sem bil otrok, so mojo domišljijo in srce prevzemale podobe poguma in zvestobe iz Svetega pisma. Eden od prizorov, ki se mi je najgloblje vtisnil v spomin, je bil tisti o treh mladeničih, ki so sredi ognjene peči ostali nepoškodovani, ker so zaupali Bogu bolj kot lastnemu življenju (prim. Dan 3,16–28). V sebi sem gojil otroško hrepenenje po tej skrivnostni, a tako živi Božji navzočnosti, ki človeka drži pokonci v vsaki stiski in mu daje mir celo sredi plamenov.

V iskanju življenjske poklicanosti me je še posebej nagovorila Pavlova izpoved: »Živim, pa ne več jaz, ampak Kristus živi v meni« (Gal 2,20). V njej sem prepoznal več kot le pobožno misel – zaznal sem klic. Klic k življenju, ki presega meje lastnega ega; k življenju, ki ljubi do konca in ostaja zvesto, tudi ko vse v meni kliče po umiku. A ta prva, skoraj romantična faza poklicanosti se je hitro srečala z realnostjo in razočaranji – nad seboj, nad drugimi, nad zgledi, ki so se mi zdeli neomajni. Bolelo je, ko sem videl duhovnike, ki so zapustili službo, in zakonske zveze, za katere sem mislil, da bodo trajale vse življenje, pa so se zlomile. Spoznal sem, da krhkost ne obide nikogar. In vendar – prav v teh razpokah in lomih sem začel odkrivati, da nas Kristus vedno znova vabi na pot. Ne v

polovično sledenje, ampak v darovanje vsega, kar smo. V resnici Jezus svoje učence vabi k celovitosti: »Da bi bili z njim« (prim. Mr 3,14) in da bi ga postavili nad vse – tudi nad najbolj dragocene človeške vezi (prim. Mt 10,37). Ne zato, da bi jih razvrednotili, temveč da bi imele v odnosu do njega pravo mesto. Kdor hoče hoditi za njim, mora vsak dan vzeti svoj križ (prim. Lk 9,23) in mu slediti – ne zgolj z zunanjimi dejanji, ampak z vsem srcem.

V razmišljanju o celostni rasti in podaritvi življenja se mi zdi posebej dragocen zgled apostola Pavla. On nas vabi, naj »imamo v sebi isto mišljenje, kot ga je imel Kristus Jezus« (Flp 2,5). Ta misel ni bila sad teoretičnega razmišljanja, ampak je zorela iz njegove osebne izkušnje in notranjih bojev. Iz nje lahko razberemo tri notranje dinamike srca, ki so ključne za vsakega, ki želi rasti v duhovnem poklicu: **iskrenost, spoznanje Kristusa ter veselje in hvaležnost.**

Iskrenost. Pavel se ne skriva za maskami. V svoji avtobiografiji v Pismu Filipljanom brez oklevanja razkrije svoje poreklo in dosežke: »Obrezan sem bil osmi dan, sem iz izraelskega ljudstva, iz Benjaminovega rodu, Hebrejec izmed Hebrejcev; po postavi farizej, po gorečnosti preganjalec Cerkve, po pravičnosti, ki je v postavi,

neoporečen« (Flp 3,5–6). Vse to bi lahko ostalo njegov trden oklep – nekaj, kar daje ugled, status in občutek varnosti. Toda na poti v Damask ga nenadoma zaustavi in prevzame Kristus. Tisto, kar je bilo prej središče njegovega življenja, se razblini v močni luči, ki razgali resnico. Pavel doživi preobrat, ki ga sam morda najbolje povzame v besedah, namenjenih Efežanom: »Prebudi se, ki spiš, in vstani od mrtvih in razsvetlil te bo Kristus« (Ef 5,14). V srečanju z Resnico Pavel spozna, da mu ni več treba dokazovati lastne vrednosti – ne sebi, ne drugim, ne Bogu. Iskrenost do samega sebe postane osvobajajoča moč. Je prvi korak poti, na kateri si upamo izpustiti vse, kar nas drži ujetnike: greh, ponos, navezanost na podobo o sebi. Šele ko se zruši lažna samopodoba, nastane prostor, kjer Bog lahko začne graditi na novo – trdneje, globlje in svobodneje.

Spoznanje Kristusa. Pavel je spoznal, da je srečanje s Kristusom njegov vrednostni sistem obrnilo na glavo: »Vse imam za izgubo zaradi vzvišenosti spoznanja Kristusa Jezusa, svojega Gospoda« (Flp 3,8). Ni šlo le za trenutek navdiha, ampak za odnos, ki je preoblikoval pogled na vse. Kristus zanj ni postal le ena izmed vrednot – postal je merilo vseh vrednot, središče, skozi katero se presoja vse drugo. V tem novem vrednostnem redu bolečina, neuspehi in rane niso več znak poraza, ampak postanejo prostor občestva z Njim: »Saj vam je dana milost ne le, da verujete v Kristusa, ampak tudi, da zanj trpite« (Flp 1,29). Takšno spoznanje je kot ogenj, ki gori počasi, a vztrajno – ogenj, ki ga hrani bližina s Kristusom v molitvi, poslušanju Besede in zvestobi v majhnih vsakodnevnih odločitvah. Ko se Pavel v molitvi ozira

k Njemu, se pogloblja v njegovo ponižnost in poslušnost ljubezni do Očeta – poslušnost, zaradi katere mu je bilo »dano ime, ki je nad vsakim imenom« (Flp 2,9). Iz te bližine zori prepričanje, ki ga izrazi preprosto, a neomajno: »Zame je življenje Kristus in smrt dobiček« (Flp 1,21).

Veselje in hvaležnost. Pavel svoje besede potrjuje z življenjem. Celo iz zapora piše Filipljanom: »Veselite se v Gospodu zmeraj« (Flp 4,4) – ker ve, da je »Gospod blizu« (Flp 4,5) in da »vse premore v njem, ki mu daje moč« (Flp 4,13). Veselje zanj ni bežen občutek, ampak zavestna odločitev: ne prepustiti se strahu, temveč prepoznavati prisotnost Gospoda v vsakem trenutku, ne glede na okoliščine. To veselje raste iz hvaležnosti – iz pogleda, ki vidi Božje delo v vsem, saj nas nič ne more »ločiti od Božje ljubezni v Kristusu Jezusu« (Rim 8,39). Hvaležnost je ključ, ki odpira srce, da prepozna življenje kot dar – celotno življenje, tudi s preizkušnjami, ranami in neznankami. Ko se hvaležnost in veselje srečata, se rodi notranji mir. To ni mir, ki ga daje svet; ni ga mogoče ponarediti. Je tih, a vztrajen ogenj, ki greje srca drugih in prinaša svetlobo tudi tja, kjer je najgloblji mrak.

Ob pogledu na svetega Frančiška in mnoge druge svetnike, ki so svoje življenje v ljubezni oblikovali po Kristusu, se mi pred oči postavi podoba sveče. V njej odmeva prizor modrih devic, ki so potrebovale olje, da bi vztrajale do prihoda Ženina (prim. Mt 25,1–13), in odsev tistega »ognja, ki gori in ne zgori« (prim. 2 Mz 3,2). Sveča daje svetlobo in toploto, a pri tem počasi izgoreva; potrebuje gorivo – olje ali vosek – sicer ugasne. Tudi naše življenje v darovanju potrebuje gorivo. To gorivo je živ odnos z Bogom: spomin, da je On Gospodar in »ljubitelj življenja« (Mdr 11,26); vera, da je Kristus vstal od mrtvih kot »prvenec tistih, ki so zaspali« (1 Kor 15,20); in upanje, da smo »prejeli duha posinovljenja, v katerem kličemo: Aba, Oče!« (Rim 8,15). Iz tega trojnega vira – spomina, vere in upanja – življenje postaja prostor celostne podaritve v ljubezni: »Darujte svoja telesa v živo, sveto, Bogu všečno daritev« (Rim 12,1). V tej luči umiranje sebi ni več grožnja, ampak kraj, kjer se tiho poraja nekaj novega. To izgorevanje postane prostor rasti, kjer moj »jaz« postaja vedno bolj resničen in izpolnjen prav s tem, da daje prostor Kristusu – tako, da moj dih, moje besede in moje delo odsevajo Njegov način življenja: ljubezen do ljudi in popolno podaritev Očetu (prim. Gal 2,20).

Luč večna, Ti srce mi vžgi – le zate vedno naj gori!

s. M. Celina

Kmalu bo že pol stoletja, odkar je na Slovenskem ponovno zagorela svetilka sv. Klare. Sestre Imakulata, Katarina in Jozefina so prišle v Nazarje tako rekoč praznih rok, toda z ognjem vere, ljubezni in evangelijskim idealom v srcu. Kakor tri sveče so se v nenehni molitvi in daritvi neutrudno uporabljale za Gospoda in se voljno pustile lomiti kakor alabastrne posode. Ob tem se je širila vonjava dragocene olja in svetel plamen je kmalu zanetil srca mladih.

Po petih letih se jim je pridružila s. Angela, drugo leto 17-letna Rozika, s. Regina, nato pa še njena starejša rodna sestra Marija in druge.

S. Regina je, že tako mlada, močno hrepene-la po popolni daritvi Bogu. Vedno je ohranila nekaj otroškega, pripravljena pa je bila zrelo vse darovati in potrpeti iz ljubezni do Gospoda; in On je iz nje naredil novega človeka. Napolnila je svoje vrče z vodo – za rast Božjega kraljestva – Jezus pa jih je spreminjal v žlahtno vino darujočega življenja v pokorščini, čistosti, ubožstvu in v klavzuri.

Sveča s. Regine je z ljubeznijo gorela podnevi in ponoči; ob marljivem delu, čudovitem petju, zbrani in goreči molitvi, ob trudu, hvalnici stvarstva in s kuhalnico v roki je slavila Gospoda – sredi naraščajoče skupnosti sester. Obiskovalcem je z veseljem in ljubeznijo postregla v veri, da sme pogostiti samega Kristusa.

Ko je bil dan njenega življenja še visoko, pa je nenadoma hudo zbolela. Tudi takrat, ko se je že pripravljala na odhod k nebeškemu Ženinu, je goreče izpolnjevala Vodilo, kolikor je mogla, in tako dajala mlajšim sestrkam dober zgled.

Na vprašanje, kaj bi rekla, če bi ji Gospod dal na izbiro ozdravljenje ali odhod k Njemu, je brez pomišljanja odgovorila: »Rekla bi mu: Izberi Ti!«

Vse do konca življenja je ohranila značilno vedrino. Ne-koč je v kuhinji pozdravila mlade sestre, ki so pomivale

posodo: »Veste, zagotovo ne bom šla naravnost v nebesa!« »Zakaj ne?« so bile začudene. »Ker sem preveč rado-vedna, da ne bi spotoma smuknila še v vice!«

Po kratkem, hudem trpljenju je sad dozorel. Zadnjo kitico Hvalnice stvarstva je sklenila sestra smrt. Ob uri, ko je leta in leta po nočni molitvi odhajala k počitku, je leta 2010, v mesecu Jezusovega srca, 42-letna sestra M. Regina odšla, kakor odcveti lilija. Njen vonj je napolnil samostan in zadnji plamenček sveče se je uporabil v veliko Luč vstajenja. Naša najstarejša sestra Imakulata se je 91-letna poslovila na silvestrovo l. 1996 in je ležala v jaslicah, pri s. Regini pa je bilo v kapeli polno belih lilij in tudi njeni amarilisi so zacveteli predčasno, da so jo pozdravili na zadnji poti.

Življenje je tako lepo in preprosto, če smo v Božjih rokah. Vera, redovniški poklic, odločnost, da nanj odgovorimo in vztrajamo, je milost! Gospod, hvala Ti za vse milosti, ki si jih podaril s. Imakulati, s. Regini in po njima naši skupnosti, Frančiškovi družini in vsej Cerkvi! Od njenega odhoda je preteklo že veliko let, a čista lilija ljubezni in kreposti še vedno diši.

Ne izgublajmo časa! Vsak trenutek je dragocen Gospodov dar; naj bo tudi Njemu posvečen. Naj ob Marijini roki naša srca izgorevajo v čisti ljubezni do več-

ne Ljubezni, da nam po vzoru sv. Frančiška in sv. Klare, asiške Luči, ne bo »nobeno trpljenje neznosno, nobena pokora pretrda, nobena bolezen težka«. Tako bo v nas ogenj ljubezni, okrepljen z oljem prizadevanja in hrepenenja po Bogu, vedno plamenel!

Ne imeti velikih ciljev, ampak vse delati z veliko predanostjo

Pogovarjal se je p. Andrej Mohorčič

V letu 1975 je bilo na Slovenskem posvečenih kar 61 Bogu izbranih mladeničev, da bi pomagali obdelovati Božji vinograd. V tokratnem intervjuju se predstavljata dva izmed letošnjih zlatomašnikov, ki delujeta v župnijah in postojankah, ki so v pastoralni oskrbi redovnikov minoritov; to sta patra Jože Lampret in Janez Kurbus.

Pa najprej vprašanje za vas, p. Jože. Kakšne spomine imate na otroštvo, starše, brate, sestre? Mati vas je sprejela na svoje prsi v mrzlem mesecu januarju 1949 v vasi Sveča, kjer ste tudi odrasčali, na pol poti med Majšperkom in Stopercami.

P. Jože:

Res, sveto leto 1975 je bilo z duhovnimi poklici, tj. z novomašniki, za Cerkev na Slovenskem, pa tudi za našo slovensko minoritsko provinco edinstveno, zelo bogato. Od vseh 61 novomašnikov nas je bilo kar 5 minoritov. Potem smo se razkropili, kakor so pač bile potrebe in kot so to želeli naši predstojniki. Vsak je imel svoj program oziroma se je z Božjo pomočjo podal na delo v Božji vinograd. Gotovo ima vsak zlatomašnik za seboj bogato, edinstveno izkustvo – kilometrino. In prav letos, v

svetem jubilejnem letu, se za vse to zahvaljujemo, za ta dar duhovništva in redovništva.

Zelo sem hvaležen staršem in Božji previdnosti za svoje otroštvo, za družino, v katero sem bil rojen in kjer sem odrasčal. Naša družina je bila kar velika: oče, mama, stara mama, stric in teta, a v to se nas je rodilo sedem otrok. Imam tri brate in tri sestre, jaz sem prvorojenec. Vzdušje in okolje je bilo globoko versko obarvano, saj je bila sestra moje stare mame redovnica usmiljenka na Dunaju itd. Toda politične razmere po drugi svetovni vojni pri nas niso bile najbolj naklonjene takšni drži. A držali smo skupaj. Molitev, romanja, dobra dela, nesebično in požrtovalno vsakdanje življenje nas je obdržalo trdne in nepremagljive. Vemo, da naši starši niso bili diplomirani psihologi in pedagogi, toda njihova življenjska drža, požrtovalnost in vzdušje so nam vlivali zaupanje in ljubezen do Boga in bližnjega.

Drugi naš sogovornik je brat Janez Alojzij Kurbus. Brat Janez, rojeni ste bili v Mariboru, odrasčali pa pod okriljem župnijskega zavetnika svetega Lenarta v Slovenskih goricah. Kakšni so vaši spomini na molitev iz prvih otroških let, na starše, brate in sestre?

Br. Janez:

Molitev je bila sestavni del našega vsakdanjika. Nihče se ni spraševal, ali bomo molili pred jedjo in po jedi. Spomnim se tudi, če smo bili na polju in smo zaslišali opoldanski zvon, smo se zaustavili pri delu in zmolili. Bog je bil med nami resničnost. O Božjih zapovedih nismo diskutirali. Sprejemali smo jih. Tako je bila tudi nedeljska sveta maša del našega življenja. Nismo se spraševali, ali bomo šli v nedeljo k maši. Šli smo, ker je bil to del našega življenja.

Osemnajst duhovnikov iz vaše generacije je Gospod že poklical k sebi na večno nebeško obhajanje evharistije. Kot duhovnik ste prejeli milost verovati v večno življenje, a vsak tak odhod v večni Očetov objem je za nas, še tu živeče zemljane, lahko boleč in pretresljiv. Današnji človek želi smrt potisniti v ozadje. Kakšen odnos do tega prehoda v večnost pa ste vi imeli v svoji primarni družini? Nam lahko opišete kak tak dogodek iz mladosti, ki vam mogoče ostaja še danes živo v spominu?

Br. Janez:

V času, ko sem bil doma, nisem doživel smrti sorodnikov. Spomnim se, ko smo šli kropit in molit k pokojnim sorodnikom in sosedom, mi ni bilo to nič posebnega. Vedel sem: posredovano mi je bilo, da je to sklepno dejanje na Zemlji. Posebej se spomnim smrti sosedu. Takoj smo pohiteli tja, čim smo izvedeli, in tako izrazili sočustvovanje s preostalimi. Pokojnikov me ni bilo strah. Tako sprejemam tudi svojo smrt, ko bo prišla. Kot kristjan se zavedam, da to ni konec mojega obstoja.

P. Jože:

Božja pota niso naša pota. Tako se je tudi zgodilo, da Bog kliče vsakega na enkrat, neponovljiv in njemu lasten način. Tudi to je zanimivo, da pri nas v župniji niso delovali patri minoriti in ni bilo cerkve, posvečene Materi Božji, in vendar se je prav to zgodilo. Srečen sem, da sem mogel biti največ časa, doslej že kar 47 let, povezan z Marijo Pomočnico (Maria Hilf) v Gradcu, ki je še vedno Mati mesta Gradca. Od tam pa sem prišel pred 18 leti v Olimje, k Mariji Vnebovzeti.

Tu lahko vsak dan zaznam pomoč in vpliv Nebeške Matere v njeni slavi. To potrjujejo tudi mnogi romarji, turisti, verniki ... pri svoji Priprošnjici, Tolažnici ...

Br. Janez:

Od ranega otroštva mi je bila vtisnjena v srce pobožnost do Marije, ki sem jo pil v našem družinskem okolju. Kar se spomnim, sta starša vsako leto poromala s kolesi na Svete Gore. Kot majhen sem šel z „materjo“, tako smo klicali babico po očetovi strani, na Gorco. Tja smo se odpravili zvečer peš, okrog 15 km, prebili smo noč v cerkvi z molitvijo in tudi dremanjem. Obvezen del romanja je bila sveta spoved. To romanje mi je ostalo v zelo lepem spominu. S takšno pobožnostjo do Marije sem odrasčal.

P. Jože:

Ja, vera v posmrtno življenje je osnova naše drže, da kot kristjani pričakujemo v veselem upanju to, kar nam je Jezus razodel in obljubil. Vsak duhovnik ima glede tega mnogo izkušenj in v vsakdanjem življenju to tudi označja in živi.

Jaz imam mnogo izkušenj, toda ena je ostala nepozabna. V Stopercih smo imeli bolnega župnika Janeza Rajnerja, ki se je zaradi tega še bolj trudil in žrtvoval. Ni mogel več maševati v župnijski cerkvi, ampak kar v župnišču. Ravno sem bil doma na počitnicah in končal 1. letnik bogoslovja in mu pri maši ministriral. Ko je napravil znamenje križa za začetek svete maše, ga je srčni infarkt „zavrtel“, ujel sem ga, da ni padel, toda on je že šel v večnost, umrl je v mojem naročju. Ministrant, ki je bil tam, jo je prestrašen „pobrisal“. Praznik vseh svetih in tudi vernih duš dan, na poseben način pa velikonočno dogajanje nas krepijo in utrjujejo v veri v večno in neminljivo življenje.

Ne eden ne drugi nista odrasčala v župniji, ki bi bila posvečena Materi Božji. Trenutno pa oba delujeta pod okriljem Matere Božje, eden na Ptujski Gori pod Marijinim plaščem, drugi v Olimju pri Mariji Vnebovzeti. Kakšno je bilo vajino razumevanje in sprejemanje Matere Božje skozi dobo odrasčanja?

Kot novomašnik ste si izbrali tudi svoje geslo, ki naj bi vas spremljalo na redovniški in duhovniški poti. Gotovo si ga niste izbrali po naključju, ampak po premisleku in z Božjim vzgibom.

Br. Janez:

»Vsak ... duhovnik se jemlje izmed ljudi in se postavlja za ljudi« (Heb 5,1). Mislim, da ni treba razlagati tega napisa na novomašni podobici. Preprosto sem hotel poudariti zavedanje, da me Bog ni poklical, da bi to bogastvo imel le zase, ampak kot poslanstvo v korist ljudi.

P. Jože:

Vse to je točno. Moje novomašno geslo je izražalo željo, da bi bilo vse moje življenje Bogu v slavo in čast, ljudem pa v zveličanje. Zato je moje zlatomašno geslo nadaljevanje le-tega: Da, Gospod, h komu naj pojdemo, saj imaš ti besede večnega življenja. Zaključim pa to misel s sv. Franciškom Asiškim, ki je svoje brate in sestre nenehno opominjal in spodbujal, da dokler imamo čas, naj delamo dobro. Ko je človek mlad, zagnan, poln idealov ... si upa tvegati marsikaj – z zaupanjem v Božjo pomoč. Tako

se zgodijo čudovite stvari. Jaz sem si želel, da bi moje življenje bilo Bogu v slavo in čast, ljudem v korist in meni v zveličanje. Ko gledam 50 let nazaj, sem prijetno presenečen, kaj so ljudje o meni povedali, v meni videli in doživeli. Bogu hvala za vse!

Pater Jože, vi ste v Olimju že od leta 2007, hkrati pa nudite duhovno oskrbo Slovincem v avstrijskem Gradcu in okolici. Ko pogledate nazaj na prehojeno pot: kaj vam je bilo v začetku te poti najtežje? In kaj je tisto, na kar ste lahko danes ponosni po tej prehojeni poti in želite sporočiti bralcem?

P. Jože:

Delno sem na to že odgovoril. Že čez 45 let sem odgovoren za Slovensko katoliško misijo v Gradcu in na avstrijskem Štajerskem. Neke teže nisem nikoli občutil ali tako doživljal. Imel sem idealne sobrate, s katerimi smo se dobro razumeli, se dopolnjevali, si pomagali ... Čeprav sem v Olimju že 18 let, se vozim v Gradec vse vikende in praznike, razen zadnjega vikenda v mesecu; od ponedeljka do sobote pa sem v Olimju, predvsem za vodenje raznih skupin (slovenskih, hrvaških, italijanskih in nemško govorečih) in odprave paketov (zdravil iz naše lekarne). Na ta ritem sem se že tako navadil, da bi bilo malo težko to spremeniti. Vedno se rad srečujem z ljudmi, znanci, prijatelji ... Srečni smo, da imamo Kolbe Keller – Kolbejevo klet – klubski prostor, kjer se vedno srečujemo po maši, se družimo itd.

Tudi vam, brat Janez, bi zastavil enako vprašanje. Že drugič ste na Ptujski Gori; v letu 2023 ste se vrnili pod Marijin plašč ...

Br. Janez:

Ne vem, kaj bi odgovoril na to vprašanje. Kamorkoli me je zanesla pokorščina, sem se začutil doma in se trudil,

da bi poslanstvo, ki mi je bilo zaupano, vestno opravil. Nikjer nisem iskal potešitev ali se bremenil s svojimi načrti. Izpolnilo me je to, kar mi je Bog namenil po pokorščini.

In kaj je tisto, na kar ste lahko danes ponosni s te prehojene poti in želite sporočiti bralcem?

Br. Janez:

Spet vprašanje, na katero bom po vsej verjetnosti odgovoril – za ušesa tega sveta – malo čudno. Ponosen sem na vse tiste trenutke, ko sem svobodno in predano prišepnil Božjemu klicu: Tukaj sem, Gospod, pošlji mene.

Vsak človek je v življenju poklican na določeno pot. Sprejeli ste povabilo Boga, z zaupanjem, da boste na tej poti najbolj učinkoviti in uspešni v tem, za kar vas je izbral. Ste imeli kdaj v življenju kakšne druge načrte, kak drugi „poklic“, kakšno drugo pot? Kako vam je na tej poti pomagala osebna molitev?

Ste kdaj čutili, da za vas, prav posebej za vas, še nekdo moli za pravo pot in vas podpira pri odločitvi?

P. Jože:

Vsak normalen človek ima mnogo načrtov, toda le enega lahko v polnosti uresniči. Če sem poklican na pot redovništva in duhovništva – je to to. Tu se lahko istovetim in razvijam svoje sposobnosti, talente, darove ... Ob vsem tem pa čutim, kako je molitev potreben kisik za življenje, za dihanje, za delovanje. Tu nismo nikoli sami, množica teh je, ki so z nami in redno in vztrajno molijo za nas.

Br. Janez:

»Da boste na tej poti učinkoviti in uspešni.« Ne. Nič teh misli ni bilo v ozadju. Zakaj sem se podal na to pot? To je bil ljubeči klic Gospodov. Nobenega drugega zagotovila nisem iskal. Toda klic je bil vztrajen, vedno zelo diskreten, a dovolj jase. To ni bil trenutni dogodek, ampak potrpežljivo in dejavno čakanje Boga na moj odgovor. Ko sem sklenil osemletko, je bila v ozadju misel, da bi šel v kmetijsko šolo. In prav Gospodovo aktivno čakanje je bil razlog, da sem leto dni po osnovni šoli ostal doma in pomagal na kmetiji.

Velikokrat sem klical Gospoda, da bi mu zmozel reči: »Da, Gospod.« Posebej se spomnim zadnjega leta pred odločitvijo. Ob sobotah sem sestri pomagal nesti na avtobus v Lenart, cekre' z mlečnimi pridelki za tržnico. Potem sem zavil v cerkev, bil pri maši in nabiral pogum, da stopim na pot, ki mi jo je Gospod risal.

Zakaj ravno redovnik in prav Frančiškov brat minorit?

Br. Janez:

Ta odgovor, tako dojemam, je zavil v tančico Božje ljubezni, ki mi riše pot. Ko sem rekel svoj »da«, sem se po posredovanju domačega župnika vpisal v mariborsko semenišče. Gojenci semenišča so obiskovali prvo gimnazijo. Na gimnaziji so bili sprejemni izpiti in sem padel iz slovenščine. Župnik je s pomočjo mariborske škofije iskal drugo možnost. Sporočil mi je, da sem sprejet v minoritsko semenišče v Zagrebu, kjer so imeli interno gimnazijo. To sem razumel in sprejel kot Božjo voljo. To pot sem sprejel kot dar Božje ljubezni.

P. Jože:

To je odločila Božja previdnost. Če bi našel kaj boljšega, bi se drugače odločil. Sv. Frančišek Asiški s svojo karizmo obnavlja in pomlajuje Cerkev, da še po več kot 800 letih živi in osvežuje veselo oznanilo.

Poleg službenega duhovništva in poklica v redovništvo pa imate mogoče tudi kakšno stvar, ki vas veseli in se ob njej sprostite. Kakšen hobi, zbirateljstvo, delo na vrtu, šport, dar, ki je podeljen prav posebej vam ... zadeva, v kateri se vidite na neki način poklicani k izpopolnjevanju in nadgradnji svojega redovništva?

Br. Janez:

Gospod me je obdaril s tehničnimi sposobnostmi, ki jih z veseljem vključujem v življenje v skupnosti. Že v noviciatu so prepoznali moj dar, ko smo obnavljali naš samostan na Cresu za potrebe noviciata. Po obnovi sem postal kar hišnik. In to me spremlja celo življenje. To delam, ker me veseli in ker lahko s tem darom bogatim skupnost. Nekateri bratje se celo šalijo nasmihaajo, ker imam nenehno v rokah klešče, vrtalnik ali udarno kladivo ali tudi dleto.

Velik športnik nisem nikoli bil. Kot študent sem rad zaigral nogomet. Bil sem nepogrešljiv, ker nikoli nisem udaril v prazno. Če nisem zadel žoge, sem pa nogo.

P. Jože:

Bog mi je dal, da se z lahkoto in razumevanjem približam ostarelim, malim, revnim, osebam s posebnimi potrebami ... kar mi je v veliko radost in zadovoljstvo. Poleg tega,

da kot dušni pastir in spovednik lahko mnogim pomagaš na nevsiljiv način. Nikoli ne bom pozabil, ko je po maši prišel v zakristijo človek srednjih let, oče družine, pred mano pokleknil in me prosil, da rešim njegov zakon, ki je v razsulu. Obljubil sem, da takoj pridem za njim na njihov dom; dobil sem navdih in pošteno oštel njega in ženo, češ, ste in se delate dobre kristjane, sedaj pa kaj takega. Hvaležni so mi bili vsi in zakon še do danes drži.

Če pa izdam svoj hobi: to je angleščina. Čeprav pri svojih letih ne moremo pričakovati velikih uspehov, vsak dan preberem vsaj svetnika dneva.

Leta življenja prinesejo tudi modrost, izkušnje. Kaj bi želeli sporočiti mlajšim generacijam? Njim v spodbudo.

P. Jože:

Da, izkušnja – kilometrina je pomembna, da nismo zaletavi. Jaz sem vedno zagovarjal pozitiven optimistični realizem. Bog nam pomagaj.

Br. Janez:

Biti pozoren na Božjo govorico, na njegov šepet v našem življenju. Dovoliti si je treba, da ima v našem življenju pobudo Gospod. Vse, kar nam govori, govori iz ljubezni. Ne imeti velikih ciljev v konkretnem življenju, ampak vse delati z veliko predanostjo.

Hvala lepa za vajin čas, ki sta si ga vzela za pogovor. Želimo vama, da bi vaju še naprej spremljala Božja Mati Marija in njen sin Jezus Kristus. Božjega blagoslova!

Zlato mašo praznuje tudi p. Ernest Benko, pogovor z njim lahko preberete v letošnji prvi številki.

BREZMADEŽNA

PO MARIJI K JEZUSU

Kaj pomeni to: brezmejna ljubezen do Brezmadežne? Brezmadežna je v ljubezni združena z Bogom, tako da je povišana nad vse svetnike, angele, nadangele, kerube in serafe. Torej nas brezmejna ljubezen do nje vodi nad vse drugo. Kaj pomeni brezmejna ljubezen do Brezmadežne? Ona je Bogu najbližja. Pa mi? Če se bližamo njej, se s tem bližamo samemu Bogu.

sv. Maksimilijan Kolbe

BREZMEJNA LJUBEZEN DO BREZMADEŽNE

Po Mariji k Jezusu: pot, ki vodi naravnost v srce Boga

Sveti Maksimilijan Kolbe je v preprost stavek ujel najglobljo teološko in duhovno resnico: po Mariji k Jezusu. To ni le pobožna misel, temveč življenjski program. Marija ni ovira med človekom in Bogom – je najkrajša in najsvežja pot. V njej Bog sam vstopi v svet, v njej postane človek. In prav zato tudi mi po njej pridemo najbližje Bogu.

Kaj pomeni ta pot? Da se ne bližamo Jezusu mimo Marije. Da se ne trudimo zgraditi odnosa z Bogom mimo tiste, ki mu je bila najbolj zvesta, najbolj čista, najbolj prežeta z Božjo voljo. Ljubezen do Marije ne odvraca srca od Kristusa – nasprotno – poglobi ga, očisti ga, usmeri ga vanj z večjo predanostjo in gotovostjo.

Brezmejna ljubezen do Brezmadežne – kaj to pomeni?

Brezmejna ljubezen pomeni ljubezen brez pogojev, brez zadržkov, ljubezen, ki se ne boji biti popolnoma izročena. Sveti Maksimilijan je trdil, da se nikoli ne moremo bati, da bi Marijo preveč ljubili, ker je nikoli ne bomo ljubili bolj kot Jezus sam. Če On, Božji Sin, ljubi svojo Mater z brezmejno sinovsko ljubeznijo, potem smo tudi mi povabljeni, da stopimo v to ljubezen – ne kot tekmeči, ampak kot sinovi in hčere iste Matere.

Ljubezen do Brezmadežne ni čustvena navezanost. Je duhovna drža – odprtost za milost. Ljubiti Brezmadežno pomeni hrepeneti po čistosti srca, po uresničevanju Božje volje v vsem, po svetosti, ki ni hladna popolnost, ampak goreča ljubezen. Ljubiti jo pomeni iskati Boga tako, kot ga je iskala ona – z vsem srcem.

Kdo je Brezmadežna?

Brezmadežna ni samo naslov, ni samo nauk naše vere. Je resničnost. Marija je v polnosti združena z Bogom, ker ni bilo v njej nobenega greha, nobenega upora proti Njegovi volji. Ona je čista, ona je prostor, kjer Bog počiva. Zato je tudi najbližje Bogu – bližje kot vsi angeli in svetniki.

Sveti Maksimilijan nas vabi, da vstopimo v to duhovno logiko: če hočemo biti bližje Bogu, se moramo bližati

tistemu, kar je Njemu najbližje. Če je Marija Bogu najbližja, potem bo ljubezen do nje najzanesljivejši način, kako priti k Njemu.

Mi in Marija – gibanje proti Bogu

Vprašanje sv. Maksimilijana je izziv: Pa mi? Smo se pripravljene bližati njej? Ji zaupati? Se pustiti voditi? Brezmejna ljubezen do Marije pomeni, da se odločimo, da bo ona tista, ki bo oblikovala naše srce po vzoru Jezusovega srca. Mi nismo poklicani le k občudovanju Marije, ampak k posnemanju njene vere, njene pokorščine, njene zaupanja, njene vdanosti.

Vsakič, ko se odločimo, da bomo ljubili Marijo – ne le s čustvi, ampak z dejanji, z molitvijo, s premišljevanjem

njenega življenja, z izročanjem sebe v njeno varstvo – v resnici odpremo vrata, da v nas vstopi Jezus sam.

Ljubiti Brezmadežno – postati sveti

Nazadnje je tu najgloblji pomen vsega tega: ne gre le za osebno pobožnost, ampak za svetost. Ljubiti Brezmadežno pomeni živeti za Boga tako kot ona. Pomeni osvoboditi se sebičnosti, greha, navezanosti, pomanjkanja vere – in se izročiti. Pomeni reči „Zgodi se!“ vsak dan. Pomeni, da dovolimo Mariji, da nas vodi v polnost življenja – ne z močjo, ampak z ljubeznijo.

p. Milan Kos

Molitev

Marija, Brezmadežna,
Tebi izročam vse.

Ti si z Bogom eno v ljubezni,
v pokorščini, v popolni svetosti.

Nauči me ljubiti, kot si ti ljubila.

Nauči me iskati Jezusa, kot si ga ti iskala.

Po tebi, o Marija, želim priti k Jezusu –
ne mimogrede, ampak z vsem srcem.

Naj bo moja ljubezen do tebe most,
ki me vodi k Njemu, kjer bom tudi sam/-a
postal/-a brezmadežen/-a v Njegovi ljubezni.
Amen.

Pripravlja: Doroteja Emeršič

Kako naj vrnem, revež, se k njegovi
ljubezni, ki me nagovarja s križa?
On je kot krog, začrtan v praosnovi,
neskončnost, ki oddaljuje se in bliža.

On sam, ki je v Veronikinem prtu
si pot otrl, olajšal bolečino,
on sam, ki prosil je očeta v vrtu
getsemanskem, naj gre ta kelih mimo,

lahko zavest, ki veruje in dvomi,
in to srce, ki ljubi in sovraži,
v otroško trdnost upanja udomi,

da vdan in zvest resnici, a ne laži,
bom zadnjemu njegovemu učencu
sledil in pil z njim vero pri studencu.

Tone Pavček

Kruh.
Kdo te je zamesil?
Kdo je pšenico zmlél?
Kdo je zrelo žito požél?
Kdo je seme vsejal?
Kdo je brazde zoral?

Vidim roke,
hrapave dlani
(niti žulj jih več ne stre),
izsušene, trde,
raskave in grobe
kakor skorja zemlje.

Slišim molitev Božjega zrnja,
medtem ko pada iz dlani sejalca
v toplo, plitvo brazdo zemlje:
»Gospod, Tvoja dobrota
poraja vsako novo življenje.
Blagoslovi s soncem, z roso
njivo in seme,
delo in znoj
in trudne kmetove roke,
da klas moj se ne zlomi,
ko zlat bo in poln.«

Stanka Mihelič

800 let Hvalnice stvarstva na Višarjah

Doroteja Emeršič

pastirček našel Marijin kip in dobil naročilo, naj se pozida cerkev Mariji v čast. Višarje so kraj, kjer se duša dvigne v duhovne in telesne višine. K temu pripomorejo lepote narave, visoki vrhovi gora vse naokrog, modro nebo, sijoče sonce (malo preveč☺), veselje, ki žari na obrazih romarjev ... Na srečanje so bili povabljeni tudi bratje in sestre OFS iz Italije in Avstrije, a se ga iz različnih vzrokov niso mogli udeležiti; poslali pa so pozdravno pismo in zagotovilo, da so v duhu z nami.

Že sredi dopoldneva se je začel živahen romarski vrvež in vedno večje število Frančiškoveh bratov in sester prvega in

tretjega reda je potrjevalo, da je bila odločitev narodnega sveta, da praznujemo tu, pri višarski Mariji, pravilna. Že v času zbiranja se je začutil značilni frančiškovski duh veselja, preprostosti, odprtosti. Poseben utrip srečanju je dajala skupina mladih iz Novega mesta, ki so po sveti maši uprizorili Frančiškovo pot od prevzetnega mladeniča do zaljubljenca v Boga in pogum svete Klare, ki se je odrekla lepoti svojih las, da je pokazala resnost odločitve za življenje po Frančiškovem vzoru.

Sveto mašo je vodil ljubljanski nadškof Stanislav Zore in v homiliji poudaril, kako primerno je, da smo se za praznovanje Hvalnice stvarstva zbrali na tem svetem kraju, kjer Frančiškova hvalnica doni v nebo tako v lepoti narave kot tudi iz vsakega človeškega srca, kajti nihče se ne more povzpeti na goro, ne da bi se med potjo prečiščeval v svojem srcu. Božja beseda tega dne je bila zelo primerna, saj vsi razumemo, da ne bomo nikoli nabirali grozdja z osata ali smokev na trnju. Tako tudi nihče, ki je videl Frančiška veselačiti po asiških ulicah, ne bi verjel, da se lahko neko srce tako spremeni, da hvali Boga tudi v sestri telesni smrti in blagruje tiste, ki odpustčajo iz srca. Kdaj je Frančišek napisal Hvalnico stvarstva? Ne takrat, ko je bil poln moči in navdušenja, ne takrat, ko so se mu pridruževali bratje in je red rasel, ne takrat, ko je sprejel prvo mladiko novega reda ubogih sester, mlado Klaro ... marveč takrat, ko je luč njegovih oči ugasnila za zunanjo lepoto in ko je čutil, da bratje hodijo svojo pot, da so izdali njegov ideal. Takrat je postajala njegova

Letos, v letu Gospodovem 2025, mineva 800 let od nastanka ene izmed najlepših pesnitev, kar jih je rodilo človeško srce in zapisala človeška roka. Ta pesnitev, molitev, hvalnica ali kar je še takih poimenovanj, je Hvalnica stvarstva ali Sončna pesem ali Pesem brata Sonca, ki jo je napisal naš sveti oče Frančišek.

Da bi proslavili ta častitljivi jubilej, je narodni svet OFS Slovenije 25. junija organiziral srečanje na svetih Višarjah. In zakaj ravno na Višarjah? To je najstarejša slovenska romarska pot, kjer se danes srečujejo tri narodnosti in štiri jezikovne skupine – tukaj se sliši italijanski, nemški, slovenski in furlanski jezik. Tukaj je leta 1360 po izročilu

Ljubezen se je pokazala tudi na čisto konkreten način, ko smo bili povabljeni v senco za cerkvijo, kjer sta brat in sestra ter obenem mož in žena Tomaž in Jana Potokar obilno delila najprej prigrizek dobrodošlice, po sveti maši pa obilno krepčilno malico. Vsem iz vsega srca hvala!

Čudovit sončni popoldan nas je zvabil na sprehod po ozkih in kratkih uličicah okrog cerkvice, kjer so se romarji družili v pogovoru, ob kavi ali kaki hladni pijači ter seveda iskali spominke za tiste, ki so ostali doma.

notranja luč vedno močnejša. In takrat je njegovo srce v vsaki stvari videlo Božjo dobroto in ljubezen. Takrat, ko se je odpovedal vsemu in vse izročil Bogu, je njegova duša zapela hvalnico Bogu, ne le za lepoto stvarstva, ampak tudi za sestro smrt telesno, ki mu bo dokončno razodela Božjo ljubezen in veličastvo.

Tudi mi bomo lahko napisali svojo hvalnico stvarstva, ko bomo sprejeli svoj križ in ga živeli odrešeno.

Višarsko svetišče ravno letos obhaja sto let od ponovne vzpostavitve bogoslužnega prostora po uničenju v prvi svetovni vojni. Ruševine so delo človeških rok; vera v Božjo dobroto pa stori, da lahko iz ruševin zraste nekaj lepega. Tudi iz ruševin človeškega srca lahko v veri vstane novo srce, ki piše svojo Hvalnico stvarstva.

Frančiškova preprostost in pripravljenost za služenje sta ustvarili prijetno vzdušje sprejetosti. Za to gre glavna zasluga našemu podpredsedniku Jožetu, ki je po boleznih predsednice Fani korajžno sprejel križ vodenja bratstva. Povsod si ga videl: pri mladih, med starejšimi, pri iskanju mikrofona in usklajevanju nastopajočih ... Bratska

Nazadnje smo se eden za drugim podali v gondole, ki so nas popeljale z višin v dolino, in potem z avtobusi ali avtomobili na naše domove. A nismo se vrnili enaki – v srcu je utripala iskrica veselja zaradi doživetih lepot. Lepo smo proslavili Frančiškovo Sončno pesem – Hvalnico stvarstva!

Redni generalni kapitelj bratov minoritov

p. Milan Kos

V VIII. poglavju potrjenega Vodila je sv. Frančišek zapisal: Bratje morajo imeti vedno enega izmed bratov za generalnega ministra in služabnika vsega bratstva. Njemu so dolžni neomajno pokorščino ... provincialni ministri in kustosi izvolijo naslednika na binkoštnem kapitlju, na katerem se morajo provincialni ministri zbrati vedno tam, kjer določi generalni minister; in sicer enkrat v treh letih, lahko pa tudi v daljšem ali krajšem obdobju.

V smislu našega Vodila smo s pesmijo Pridi, Sveti Duh 2. junija 2025 začeli 203. redni generalni kapitelj v Seraphicum (Rimu), in sicer pod vodstvom generalnega ministra p. Carlosa Trovarellija. Po opravljenih začetnih formalnostih je sledil dan molitve in meditacije pod vodstvom kapucinskega brata Štefana Kožuha OFMCap. Pridigar je ta dan, posvečen poslušanju Gospoda, spregovoril trikrat. Dopoldne je imel meditacijo o binkošti (Apd 2), saj se mora kapitelj najprej obrniti k Očetu in ga prositi za njegovo voljo, šele nato pa se ukvarjati z različnimi stvarmi, ki jih mora red reševati. Binkošti niso spomin na neki pretekli dogodek, temveč oživljajoča navzočnost Svetega Duha, ki deluje v nas prav ta

trenutek. Tako kot apostoli tedaj smo mi zdaj potopljeni v njegovo moč, in če si tega želimo, postanemo navdušeni nosilci sporočila odrešenja. Dar Duha je tudi ponudba nove postave, nove zapovedi, ki ni več zapisana na kamnitih ploščah, temveč v naših srcih. Kot Frančiškovi bratje smo poklicani, da živimo svobodo Duha, ne da bi karkoli vsiljevali, temveč z oznanjanjem navzočnosti novega življenja v vstalem Kristusu.

Drugi nagovor je bil osredotočen na svatbo v Kani (Jn 2), kjer je glavni lik gotovo Jezus, a s previdnostnim posegom Matere. Predvsem moramo verovati v Gospodovo navzočnost, ki vedno deluje v nas, če smo pripravljeni, da se pustimo oblikovati. Potem pa je tu materinska pozornost, ki odkriva pravi smisel vsake zgodovinske stvarnosti, ki prinaša vedno nove težave in izzive. Bog nas še vedno sprašuje, kje smo danes, tako kot je Adama spraševal na začetku dni. Naš čas živi v individualizmu, uživaštvu in minimalizmu. V pokorščini Sinu smo poklicani, da konkretno živimo bratstvo, brezpogojno daritev sebe in neomajno vero Marije, Matere Cerkve, ki nam še danes kaže pot: storite vse, kar vam bo rekel.

Dan smo sklenili z evharističnim bogoslužjem, ki ga je vodil brat Štefan. V homiliji je spomnil, da je Gospod vedno navzoč v našem življenju, četudi pogosto živimo, kot da bi bil daleč od naših težav. Ob sklicevanju na papeža Frančiška in njegov dokument *Evangelii Gaudium* (poglavje 3) je spomnil, da smo kot krščeni, še toliko bolj pa kot Frančiškovi bratje, poklicani, da vsak dan osebno srečujemo Gospoda. Vsak naš dan mora biti prežet z navzočnostjo Vstalega, onkraj vseh opravil in potreb. To je naša karizmatična skrivnost: vedno postaviti Gospodovo navzočnost v središče našega življenja in naših odločitev.

V tem Duhu razpoložljivosti so sledili dnevi razločevanja živete redovništva zadnjih šest let po podanem poročilu generalnega ministra. V soočenju s svetom, ki od nas zahteva, da živimo in pričujemo svojo karizmo pristnega bratstva in spravljenih odnosov, nam velikokrat manjka poguma in navdušenja, da bi prenovili svoj udobni življenjski model. Naše poslanstvo je treba na novo premisliti, da bo živeto kot pristno skupnostno delo, premagujoč vsako skušnjava individualizma in klerikalizma.

Svoje redovno življenje moramo na novo premisliti in prenoviti, izhajajoč iz stalne formacije: v mnogih naših skupnostih projekti žal ostanejo le na papirju. Ponovno moramo osredotočiti življenje v Gospodu Jezusu, ki nas vedno vabi, naj bomo njegovi pristni učenci.

V soboto pred binkošti smo se kapitularci odpravili v Assisi in nadaljevali kapitelsko delo v dvorani Cimabue v kongresnem centru pod spodnjim trgom bazilike sv. Frančiška. Po petju pesmi *Veni Creator* je sledil klic volilcev in nato volitve generalnega ministra. Za drugi mandat je bil ponovno izvoljen p. Carlos Alberto Trovarelli. Izvolitvi je sledila procesija na grob sv. Frančiška; zapeli smo *Te Deum*, p. Carlos pa je izrekel izpoved vere in prisego. Po slovesnem blagoslovu z relikvijo *Cartule* je sledilo bratsko voščilo posameznikov ponovno izvoljenemu generalnemu ministru. Dan v Assisi se je zaključil s sveto mašo vigilijske pred binkošti v spodnji baziliki. Maši je predsedoval p. Carlos in v homiliji ponovno izrazil hvaležnost Gospodu in sobratom za zaupanje, ki smo mu ga izkazali v služenju bratom. Sveti Duh je vir žive vode, ki tudi najbolj suha tla naredi rodovitna. Zato prosimo za njegovo milost, da bi lahko obrodili obilne sadove v naslednjih letih, je bila naša prošnja. P. Carlosu A. Trovarelliju smo zaželeli novo šestletno obdobje radostnega in rodovitnega služenja redu in Cerkvi.

V naslednjih dneh smo začeli z volitvami generalnega definitorija in drugih služb v našem redu. Vodstvo reda sestavljajo:

- p. Carlos Trovarelli, gen. minister,
- p. Igor Salmič, gen. vikar,
- p. Tomasz Szymczak, gen. tajnik,
- p. Blasio Ooko Olenge, gen. asistent AFCOF,
- p. Vincenzo Cosatti, gen. asistent CEF,

- br. Joseph Wood, gen. asistent CFF,
- br. Rogério Pereira Xavier, gen. asistent FALC,
- p. Giuseppe Myoungjin Park, gen. asistent FAMC,
- p. Tomáš Lesňák, gen. asistent FEMO,
- p. Colin Charles Sammut, gen. asistent FIMP.

Generalni kapitelj je prešel v drugi del, ki je bil namenjen načrtovanju in organizaciji minoritskega reda v prihodnjih šestih letih. Med poudarki je bila razprava o identiteti naše karizme in misijonsko poslanstvo reda. V mislih smo imeli besede sv. Frančiška, ki je zapisal: kapitlji naj razpravljajo »o tem, kar je Božjega«.

Ob zaključku kapitlja smo bili veseli, da nas je na avdience sprejel papež Leon XIV., ki nas je – ob osmemstoletju nastanka Sončne pesmi – spodbudil z besedami: »Bodite, vsak osebno in v vsakem izmed vaših bratstev, živo vabilo k prvenstvu Božje hvalnice v krščanskem življenju.«

Člani generalnega kapitlja smo vsem bratom v redu namenili naslednje sporočilo:

»Z obnovljeno zavestjo smo ponovno odkrili nekatere besede, ki jih doživljamo kot kompas za naš današnji dan: upanje, poslanstvo, karizmatično kvaliteto. Upanje nas žene, da gledamo onkraj, da se ne pustimo premagati težavam ali utrujenosti sedanjega časa. To je upanje evangelija, ki izvira iz Vstalega Križanega in nas dela za ljudi prihodnosti.

Poslanstvo je srčni utrip našega frančiškovega poklica: iti, brez lastnine, oznanjati mir, služiti najmanjšim, spremljati človeška iskanja po smislu, srečevati Kristusa na bivanjskih obrobjih.

Karizmatična kvaliteta pa nas spominja na lepoto našega posebnega daru: evangelijsko radikalno živeti bratstvo, majhnost in hvalnico kot verodostojen in privlačen znak za svet.

V to obzorje sodi tudi naše služenje miru in bratstvu, ki ga želimo okrepiti: krotka in vztrajna prisotnost tam, kjer vladajo konflikti, dobra beseda tam, kjer prevladuje nasilje, dejanje sprave tam, kjer se zdi občestvo nemoogoče.«

Vemo, da vsega tega še ne živimo v polnosti, a želimo te besede sprejeti kot zdravilno izzivalnost in vam jih podarjamo, da bi zaznamovale korake naše skupne poti.

Kot Frančiškovi
bratje smo poklicani,
da živimo svobodo Duha,
ne da bi karkoli vsiljevali, temveč
z oznanjanjem navzočnosti novega
življenja v vstalem Kristusu.

Dobrodošla doma!

p. Milan Kos

V Piranu je bilo 4. septembra 2025 zelo slovesno, saj se je slika Vittoreja Carpaccia Marija z detetom in svetniki vrnila domov, v cerkev sv. Frančiška v Piranu, v renesančno kapelo, za katero je bila naslikana leta 1518. Iz Pirana so jo odpeljali leta 1940 zaradi varnosti, ker je pretela vojna. Potrebni so bili torej 85 let, da je prišla na mesto in v cerkev, za katero je bila naslikana.

Na sliki sedi Marija z otrokom na prestolu, od leve pa stojijo svetniki: Ambrož, Peter, Frančišek, na desni so Anton, Klara in zavetnik mesta Piran sveti Jurij. Na stopnicah sedita dva angela glasbenika, eden od njiju

uglašuje lutnjo, v ozadju pa je Piran z začetka 16. stoletja. Na zmečkanem listu med angeloma sta vidna letnica in podpis slikarja.

P. Janez Šamperl, gvardijan minoritskega samostana v Piranu, je ob sprejemu slike dejal: »Vrnitev Carpaccieve Marijine slike na prvotno mesto v našo cerkev sv. Frančiška ni samo vesel, izjemen in pomemben dogodek, ampak je znamenje, da zmoremo tudi v današnjem raztreščenem času presegati človeške zamejenosti in državne meje ter delati konkretne korake, ki so prelepo znamenje bodočnosti.«

Od letošnjih božičnih praznikov bomo torej lahko občudovali umetnino, ki je bila naslikana v slavo Bogu in Mariji. Tega se veselimo tudi vsi Frančiškovi prijatelji, ki radi poromamo v piranski samostan, naš slovenski Assisi.

Jezus med nami - sveti Frančišek Asiški

Milanka Petrovič in Vlasta Kokol Voljč

4. OKTOBRA OBHAJAMO GOD SVETEGA FRANČIŠKA ASIŠKEGA.

Sv. Frančišek Asiški se je rodil ob prehodu leta 1181/82 v mestu Assisi, v Umbriji v Italiji, kot sin bogatega italijanskega trgovca Bernardoneja. Njegovo krstno ime je bilo Giovanni, zaradi njegove mame, ki je bila Francozinja, pa so ga od rojstva naprej imenovali Francesco (Francozek). Frančišek si je najprej zelo želel, da bi postal vitez. Kasneje pa je vse svoje življenje posvetil molitvi in temu, da je pomagal ubožnim in bolnim. Znan je po svojem spoštljivem odnosu do Božjega stvarstva. Sv. Frančišek Asiški je tudi prvi znani in priznani primer svetnika z vtisnjenimi Kristusovimi ranami.

Sveti Frančišek je umrl ob sončnem zahodu 3. oktobra 1226, zato obhajamo 3. oktobra zvečer spomin smrti sv. Frančiška – **TRANSITUS** – prehod v večnost.

ALI VEŠ, kdo je zložil pesem **HVALNICA STVARSTVA** ali **SONČNA PESEM**?

Assisi pod šotori 2025

Zbrala: Doroteja Emeršič

smo globlje doumeli vrednost žrtve, umiranja sebi, darovanja za bližnje, pomen odhoda v samoto, molitve, predvsem pa veselja, ki se rodi ob takem načinu življenja. Razumeli smo, zakaj se je toliko bratov želelo pridružiti »asiškemu čudaku«, saj so videli, da njegov način življenja ni računica, ampak iskren odgovor na Božjo ljubezen. Nagovorila nas je tudi sveta Klara, pa mladenič Carlo Acutis, nov »asiški« svetnik, ki počiva v tem mestu.

Zbrali smo nekaj vtisov romarjev, še več pa jih boste lahko prebrali v naslednjih številkah revije.

Po enoletnem premoru se je letos spet zgodilo romanje v Assisi, v tabor Fontemaggio, pod šotore. Z nami so bili bratje minoriti p. Danilo, p. Tine, p. Franc in p. Andrej. Posebnost letošnjega tabora je bilo število otrok. Med 53 romarji je bilo kar 25 otrok, starih od dve do petnajst let. To je dalo romanju in življenju v taboru prav posebno dinamiko. Ob mladih družinah so bile tudi babice z vnuki, ena s tremi in ena s šestimi, bili so pari in posamezniki, vsi pa smo zaživeli kot velika družina. Ob vsakodnevnom programu smo spoznavali predvsem življenje svetega Frančiška Asiškega. Posebej živo smo ga doživeli zato, ker smo ob obiskovanju krajev, kjer se je rad zadrževal, slišali tudi veliko lepih, spodbudnih besed o njegovem življenju in duhovni rasti. Vse to nas je spodbujalo, da

Ivančica Adamek

Vedno sem si želela iti v Assisi, v kraj, kjer je živel sv. Frančišek, preprost in ubog. To mi je blizu, tudi sama želim biti preprosta, a je to v tem svetu težko doseči. Poskušam slediti njegovemu zgledu. Lepo mi je bilo, napolnila sem se duhovno v vseh cerkvicah, ob molitvi, predvsem na pohodu na goro Subasio. Tam je bila tišina, mir, ko smo

prišli na vrh, je vzšlo sonce, bilo je res lepo. V kampu je bilo preprosto življenje, tako kot v družini, bilo je veliko otrok, ki so prinesli veliko veselja.

Alojz in Marija Trunkelj

V Assisiju sva bila že predlani in doživela nekaj čisto novega, duhovno bogatega. Spoznala sva, kaj prinaša Bog po Frančišku. Zdaj bomo dobili še enega svetnika, Karla Acutisa, in s tem globoko duhovno sporočilo, ki ga prinaša Assisi.

Marija Bezjak z vnučkami Mašo, Mino in Meto

Vnučke sploh niso vedele, kam gremo. Že po prvem svetem obhajilu, ki smo ga imeli v družini, smo želeli iti v Assisi, pa je bilo vedno vse polno, potem je bila epidemija, potem se ni šlo, no, zdaj smo pa uspele. Še zdaleč nismo pričakovale vsega tega, kar smo doživeli. Mislile smo, da bo pač nek tabor, da bomo samo bivali v naravi, neke zunaj. Potem pa so sledila presenečenja, eno za drugim, vse je bilo nadpovprečno lepo, vse nas je navdušilo. Nisem si predstavljala, da je kaj takega možno, da dobiš toliko lepih spodbud in duhovnega. Vnučkam je veliko pomenilo. Najbolj si bomo zapomnile spanje v šotoru, koncert na ulici, križev pot, ko je bila Maša v vlogi Marije.

Maša, Ana, Ana, Marta, Olivia, Ema, Kaja, Tilen, Luka, Matej: Kaj si boste najbolj zapomnili od letošnjega tabora?

Pripovedi o svetnikih, ki smo jih slišali ... dobre pice ... spanje v šotoru ... koncert na ulici ... vse lepe cerkve ... kupovanje spominkov ... Carla Acutisa ... dobro hranje ... igranje nogometa s patrom Andrejem v taboru ...

Dolgoletni prevoznik Slavko Šega

Pričakoval nisem nič novega, ker Assisi že zelo dobro poznam. Pričakoval pa sem, da boste vsi romarji doživeli sv. Frančiška, čudovit asiški navdih, kot se spodobi za romarje, ki gredo v Assisi. Bili ste čudovita skupina in tudi jaz sem se med vami dobro počutil. Vesel sem, da se je vse tako lepo izteklo. Mene Frančišek vedno navdihuje s spoznanjem, da v svojem življenju najbolj potrebujemo notranji mir.

Med 53 romarji je bilo kar 25 otrok, starih od dve do petnajst let. To je dalo romanju in življenju v taboru prav posebno dinamiko.

Romanje na Poljsko (23.–27. junij 2025)

Milan in Marjeta Hrastar

Z ženo sva odšla na romanje z bratoma minoritoma, p. dr. Igorjem Salmičem in p. Danilom Holcem, ki sva ju spoznala že na romanju k sv. patru Piju. Zaupala sva, da tudi tokrat to potovanje ne bo samo turistični izlet. Res se nisva zmotila. To so bile pravzaprav globoke in za naju ohrabrujoče duhovne vaje.

Pot nas je najprej vodila do Krakova, kjer smo obiskali novozgrajeno svetišče sv. Janeza Pavla II., ki je bilo slovesno blagoslovljeno ob njegovi beatifikaciji leta 2011. Cerkev je živ spomenik ohranjanja spomina na bogato življenje nekdanjega papeža. Prav dih jemajoč je pogled na njegovo okrvavljeno obleko, ki jo je imel na sebi med atentatom. Prav tako se srca dotakne relikvija, ki je osrednja znamenitost svetišča – steklenička njegove krvi, ki je v kristalni posodi vgrajena v oltarju v spodnji cerkvi. Prav tu smo imeli ta dan tudi mašo, ki je bila darovana v zahvalo za najinih 41 let zakona. Za naju je bila to posebna milost.

Naslednji dan smo si ogledali grob sestre sv. Favstine Kowalske, poslanke Božjega usmiljenja. Naju osebno je še posebno nagovorilo spoznanje o veličini njene kalvarije zaradi videnja Jezusa, saj sva se midva cerkveno poročila prav na uro Božjega usmiljenja. Ona ni imela te »sreče«, da bi se ob zamaknjenjih dvignila od tal kot sv. Jožef Kupertinski, da so mu sobratje verjeli. Sveta Favstina je pač vdano prenašala dvome in nejevero vse do svoje smrti. Sprehodili smo se tudi po ulicah Krakova in si ogledali grad Wawel nad reko Vislo. S spoštljivimi koraki smo stopali po poteh sv. Janeza Pavla II.

Sledil je obisk Niepokalanova, kjer je pustil neizbrisne sledi sv. Maksimilijan Kolbe. Vernega kristjana opomni, da ni dovolj obisk nedeljske maše, ampak dejavna ljubezen do zapuščine Jezusa Kristusa in njegove neveste Katoliške cerkve. »Omenjeni sv. Maksimilijan Kolbe ni postal svetnik le zato, ker je dal življenje za bližnjega, pač pa tudi zato, ker se je ves potopil v izročilo Brezmadežne in se do odhoda v taborišče boril za njeno prepoznavnost in čaščenje,« smo slišali od p. Danila.

Neprecenljivo je bilo dva dni bivati v mestu Brezmadežne, videti pokopališče, kjer je pokopan Francizek Gajownniczek, družinski oče, ki je

živel vse do svojega 94. leta in za katerega je dal sv. Maksimilijan Kolbe v taborišču svoje življenje.

Osupljiva je tudi podoba Brezmadežne v Niepokalanovu, ki je oblikovana tako, da je v osrednjem delu, v njenem srcu, prostor za Najsvetejše. K nam, vernikom, pa

razpira svoje roke in nas vabi. Tako podobo je namreč sv. Maksimilijan Kolbe videl v sanjah. To je eno od osmih svetišč Brezmadežne, kjer je 24 ur in vse dni v letu izpostavljeno Najsvetejše. Eno od takih svetišč je tudi v Medžugorju.

Če greš na Poljsko, ne moreš mimo Čenstohove, največjega poljskega romarskega središča, kjer na Jasni Gori stoji mogočna Marijina bazilika z znamenito ikono črne Marije iz 14. stoletja, ki je obdana z zahvalami mnogoterih ozdravljenih romarjev.

Zaključek romanja je za vsakega čutečega človeka pretresljiv, ko se od blizu sooči z neizrekljivim trpljenjem taboriščnikov v Auschwitzu in Birkenauu, kamor smo se odpravili zadnji dan. Za naju je bil tudi to zelo močan vtis, še posebej po prebranih knjigah Viktorja E. Frankla (Kljub vsemu reči življenju DA, Ko te pokliče življenje), saj sva si sedaj še lažje predstavljala vse napisano.

V neposredni bližini Auschwitza so Harmeže, kjer je postavljen minoritski center v spomin na sv. Maksimilijana Kolbeja. Tu smo si lahko v kletnih prostorih ogledali stalno razstavo umetnika Marijana Kolodzeja, taboriščnika s številko 432, enega od redkih preživelih. Razstava pretresljivo prikazuje, kakšne globoke sledi preživetu trpljenje zapusti v človekovi duši. Umetnik je svoj posttravmatski stresni sindrom zdravil s slikanjem prizorov iz taboriščnega življenja. Iz njegovih slik je moč videti, da je velik vtis nanj naredilo dejanje sv. Maksimilijana Kolbeja. Prav zaradi dejanja sv. Maksimilijana je ohranil upanje in se zavedal, da v tem trpljenju niso sami, da je nad njimi in z njimi Bog. Romanje smo zaključili s sveto mašo v Harmežah.

Takšna romanja toplo priporoča vsakemu, tako verne- mu ali pa še posebej dvomečemu katoličanu.

Stremite k velikim stvarim!

p. Andrej M. Sotler

Skupina 40 mladih romarjev upanja se je skupaj s petimi brati minoriti 27. julija 2025 s Ptuja podala na pot v Assisi in Rim na srečanje mladih.

Prva postaja na poti je bila Frančiškova „sveta gora“ La Verna, na kateri je prejel svete rane, stigme.

Pri sv. Frančišku v Assisiju se je zbralo preko 700 mladih iz 26 držav.

Po doživetih dnevih v Assisiju smo pot nadaljevali proti Rimu. Duhovnemu programu je sledil ogled večnega mesta: Kolosej, Španske stopnice, Panteon, Ulica sprave ... vse do Vatikana. Sledil je festival narodov ob pesmi, plesu in igri, nato pa druženje.

Med sveto mašo smo prisluhnili Božji besedi 18. nedelje med letom, nato pa nagovoru svetega očeta, v katerem je dejal, da je evharistija zakrament popolne daritve, in nas spomnil na odlomek o učencih na poti v Emavs, ki nas spremlja že ves teden. Kako sta se učenca, že brez vsakega upanja, srečala z vstalim Kristusom, poslušala njegovo besedo in ga prepoznala po lomljenju kruha. Na koncu nas je papež spodbudil: »Stremite k velikim stvarem, k svetosti, kjerkoli že ste. Ne zadovoljite se s čim manjšim.«

Po sveti maši, papeževi zahvali vsem sodelujočim in sklepnem bla-

Sedmi dan našega romanja smo se popoldne podali na prizorišče srečanja s papežem Leonom XIV. v kampus Tor Vergata. Tam smo ob pesmi, pogovorih in igri dočakali papeža. Zvečer se je s pesmijo in molitvijo „Veni Sancte Spiritus – Pri-di, Sveti Duh“ začelo bdenje, ki mu je predsedoval papež. Nato smo tretjič v tem tednu prisluhnili evangelijskemu odlomku o emavskih učencih. Sledila je molitev pred Najsvetejšim, ki so jo z branjem raznih besedil oblikovali mladi iz različnih narodov ter pevski zbor z orkestrom. Pred sklepom nam je papež Leon podelil blagoslov z Najsvetejšim, nam obljubil, da se vidimo pri nedeljski maši, in nam zaželel lahko ter mirno noč. Mi pa smo ob spremljavi na odru nadaljevali s prepevanjem v noč.

Gospodov dan – za nas, romarje upanja na jubileju mladit v Rimu, je bil ta dan velik praznik in vrhunec našega romanja. Ob 9. uri smo skupaj s svetim očetom, papežem Leonom XIV., obhajali nedeljsko sveto mašo. Kot je papež dejal ob pozdravu pred mašo, smo se zbrali k največjemu obhajanju naše vere, daritvi Gospodove večerje.

goslovu je papež z nami zmolil molitev Angel Gospodov, nato pa nas spodbudil, naj bomo združeni s Kristusom, ki je naše upanje, tudi mi »sol zemlje, luč sveta, semena upanja tam, kjer živimo, v svojih družinah, s prijatelji, v šoli, na delu, pri športu«. Spodbudil nas je, naj to sporočilo nesemo domov, kamorkoli gremo, vsem mladim po svetu, in nas povabil na naslednji svetovni dan mladit, ki bo potekal avgusta 2027 v Seulu v Južni Koreji.

V tem jubilejnem letu upanja nas Kristus, ki je naše upanje, resnično kliče, da stopimo skupaj, da bomo lahko pravi živi zgled: luč upanja v današnjem svetu.

Vtis o romanju

Klara Tikvič

Kot vsi ostali letos sem tudi jaz med romarji upanja in temu primerno sem v Assisi in Rim odšla polna upov na lep teden, poln molitve, ogledovanja različnih znamenitosti in podobnih stvari. To romanje pa je bilo mnogo več kot le to.

Vsak dan smo imeli neko temo, o kateri smo razmišljali, in lepo je bilo, da so bile tudi svete maše povezane s tem. Bile so odlična priložnost za molitev, ki nam v vsakdanjem življenju včasih uide. Čeprav je bilo včasih naporno in težko, je bilo super, da smo spali v šotorih ali na tleh in imeli dolge pohode, saj to niso bile počitnice, ampak romanje. Pri tem sem se zavedela, v kakšnem udobju ponavadi v resnici živimo, zdaj pa smo se lahko potrudili in tudi malo trpeli.

Nepozaben ni bil samo duhovni del, ampak tudi spoznavanje ljudi iz različnih držav, morda celo iz drugega konca sveta. Lepo je bilo videti, da čeprav ne govorimo istega jezika in nismo iz istih kultur, nas vse druži ista vera.

Kot je v pričevanju povedala nuna iz Izraela, smo vsi ljudje, vse nas Bog enako ljubi, ne glede na naše lastnosti.

Eden boljših delov je bilo tudi srečanje v Tor Vergati in prav ganilo me je, ko sem videla, koliko mladih katoličanov se je zbralo. Čeprav smo morali prespati na prašnih tleh in nas je ponoči malo zalil dež, je bila to majhna žrtev za vse, kar smo lahko doživeli. Lep dogodek je bila tudi sveta maša s papežem in številnimi drugimi ljudmi iste vere.

Da povzamem, to romanje bo za vedno ostalo v mojem srcu, saj sem lahko spoznala tako Assisi, mesto moje zavetnice sv. Klare, kot tudi Rim, prestolnico katolištva.

Pripravlja: Milanka Petrovič

RAZVEDRILO Z GOSPODOM

Poveži pravi kraj s posamezno vrstico, ki opisuje Frančiškovo življenje (npr. število 5).

1	Frančiškov rojstni kraj.
2	Bazilika, v kateri počivajo Frančiškove relikvije.
3	Cerkev, kjer je Jezus spregovoril Frančišku s križa: "Frančišek, popravi mojo Cerkev!"
4	Kraj, kjer je Frančišek praznoval božič s sv. mašo ter z živim volom in oslom v votlini; s tem je navdihnil postavljanje jasic.
5	Cerkev Marije Angelske, kraj začetka reda.
6	Zavetje prvih bratov – bivališče v naravi, kjer so preprosto živeli, molili in začeli skupnost.
7	Gora v Toskani, kjer je Frančišek leta 1224 prejel stigme (Kristusove rane).
8	Mesto, kjer je Frančišek ukrotil volka, ki je ogrožal prebivalce.
9	Samostan v votlini nad Assisijem, kjer je molil in živel v tišini s sobrati.
10	Kraj, kjer je Frančišek dokončno oblikoval pravila reda.

1. nagrada: brezplačen družinski ogled minoritske knjižnice, refektorija in zvonika na Ptuj

PREJME: Vera Pompe

2. nagrada: knjiga Večni zaljubljenec (življenje sv. Frančiška)

PREJME: Katja Košar Bobnjar

3. nagrada: knjiga Pelikan (življenje sv. M. Kolbeja)

PREJME: Marija Čarman

4. nagrada: knjiga p. Placido Cortese (življenjepis)

PREJME: Ester Srdarev

Vse nagrajence obveščam, da svojo nagrado prevzamete na sedežu Minoritske province, Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, pri p. Milanu Kosu (041 260 724).

Čestitam v imenu vseh članov uredniškega odbora.

Mir in dobro!

Milanka Petrovič

GUBBIO

CARCERI

ASSISI

RIVOTORTO

FORTE COLOMBO

PORCIJUNKULA

CERKEV SVETEGA DAMIJANA

LA VERNIA

GRECCIO

BAZILIKA SVETEGA FRANČIŠKA

Dragi prijatelji sv. Frančiška, brž vzemite pisala v roke in rešite nalogo. Rešeno nalogo pošljite na e-naslov: milanka.privat@gmail.com do vključno 31. 10. 2025. Vsi sodelujoči, ki boste pravilno rešili nalogo, boste vključeni v žreb.

Vsi izžrebanci boste pisno obveščeni o rezultatih žrebanja.

1. nagrada: 10-odstotni popust na romanje v juliju 2026 v Assisi za eno osebo
2. nagrada: knjiga Vsak ima svojo pot (življenje sv. M. Kolbe)
3. nagrada: knjiga o p. Milanu Holcu

GOSPOD, VEŠ KAK VIC?

Vem, vem:

Žena pokliče moža v službo: »Živijo, ali lahko govoriš?«

Mož odgovori: »Lahko.«

Nakar žena: »Super, torej poslušaj: ...«

Sončna pesem – razstava v Svetem samostanu v Assisiju

p. Igor Salmič

bolj navajeni na filozofske in teološke razprave. Znanosti in kulturi, katerih nosilci so skozi stoletja bili Frančiškovi bratje, je kljub številnim raziskavam, ki so bile opravljene v tem času, še vedno posvečenega premalo prostora.

Načrt razstave je razčlenjen na devet oddelkov, pri čemer vsak od njih predstavlja poseben razmislek o naravi in ga skuša oblikovati s „posebnega“ frančiškovega zornega kota. V ospredju razstave niso le spisi različnih vrst, katerih avtorji so bili bratje, temveč tudi vse tisto, kar sicer ni

V prvi letošnji številki smo poročali, da se je 11. januarja 2025 v Assisiju na slovesen način odprlo jubilejno leto ob 800. obletnici Sončne pesmi oz. Hvalnice stvarstva. Bratje v Assisiju v smislu tega vse leto organizirajo veliko dogodkov. Eden od najpomembnejših je razstava z naslovom *Laudato sie* (Hvaljen bodi), ki je odprta od 12. aprila do 12. oktobra 2025 v prostorih muzeja v Svetem samostanu v Assisiju.

Razstava *Laudato sie* predstavlja izjemno zbirko del Frančiškovih bratov. Ta dela – vseh je 93 – so bila prvič na ogled nekaj mesecev pred tem v Rimu, v muzeju v palači Braschi, vključno z rokopisi in knjigami iz starodavne zbirke občinske knjižnice v Assisiju, ki je v Svetem samostanu. Posebno mesto ima kodeks št. 338 iz sredine 13. stoletja, v katerem je najzgodnejše zapisano pričevanje o Hvalnici stvarstva sv. Frančiška, ki je hkrati najstarejše literarno besedilo v italijanskem jeziku.

Fascinantnost razstave je v prikazu znanstvenega in kulturnega udejstvovanja Frančiškovih bratov skozi različna stoletja. To nas morda prese- neča, saj smo pri redovnikih

bilo njihovo neposredno delo, vendar so to kljub temu stoletja brali, komentirali in hranili v svoji knjižnici.

Prvi oddelek (*Sončna pesem brata Frančiška: hvaležno začudenje pred stvarstvom*) predstavlja jedro in je v celoti posvečen Sončni pesmi – katere najstarejši rokopis je razstavljen – ter Frančiškovi neposredni izkušnji v njegovem izvirnem in spontanem obračanju k celotnemu stvarstvu. Elementi, sonce, luna in zvezde, vse je poklicano, da hvali Boga za njegove darove in dobroto. V vsakem bitju je podoba njegovega Stvarnika in spoznavati

svet v njegovi mnogovrstni lepoti pomeni uzreti v njem ljubeč odtis njegovega Stvarnika.

Če si pot razstave predstavljamo kot drevo, je treba ta prvi oddelek razumeti kot globoko, temeljno korenino, iz katere vse izvira in ki vse hrani.

V drugem oddelku (*Navdih izvora: Sveto pismo, teologija in filozofija*) se zgodi prvi temeljni premik: pozornost se preusmeri od Frančiška k njegovim bratom, od ustanovitelja k tistim, ki so sledili njegovemu zgledu in prevzeli njegovo dediščino. Ta prostor je namenjen filozofsko-teološki sintezi, ki so jo prvi misleci iz vrst manjših bratov poskušali doseči z združitvijo ustanoviteljevega izvirnega navdih z vztrajnim študijem Svetega pisma, teologije in filozofije.

Tretji razdelek (*Frančiškovi bratje in enciklopedično znanje*) je povezan z željo, ki je nekatere učenjake reda spodbudila k zavzetosti, raziskovanju in prepoznavanju univerzalnega znanja, s čimer se je začelo nekakšno splošno razvrščanje stvarnosti. Zato ni naključje, da sta prav dve »frančiškovski enciklopediji«, srednjeveška od Bartolomeja Angleškega in sodobna od Vincenza Coronellija, tisti, ki zamejujeta kronološki pregled tega razstavnega prostora.

Ta dva razdelka, ki tvorita podobo drevesa, lahko razumemo kot osrednji oziroma končni del debla.

Od četrtega razdelka dalje (*Sestra luna in zvezde: astronomija*) se pogled začne zoževati in »specializirati«, osredotoča se na posamezne znanosti, začenši s tem, kar je nad nami, to je nebesnimi telesi in njihovim artikularnim gibanjem. Konec koncev, odkar je človek na zemlji, nikoli ni mogel brez tega, da bi pogled usmeril navzgor, preučeval nebo in poskušal razumeti njegove skrivnosti. Srednji razdelki so torej dejanske veje našega drevesa. Po astronomiji sta na vrsti matematika in optika (*O številu in pogledu: matematika in optika*). Zdi se, da so se zlasti v srednjem veku za slednjo posebej zanimali manjši bratje, ki so pogosto mislili, da je ta disciplina v službi znanja in teološkega razmisleka. Kar zadeva zanimanje

Frančiškovih bratov za študij matematike, je zagotovo treba omeniti delo slavnega Luke Pacioli – na razstavi je predstavljena »njegova« izdaja Evklida – ki je bil na pragu znanstvene moderne dobe trdno prepričan o harmonični in sorazmerni matematični strukturi stvarstva.

Sledi fizika (*Na svetu je vse v gibanju: fizika*), ki ostaja na področju tako imenovanih trdih znanosti. To, kar se danes preučuje na oddelkih za fiziko, je dejansko malo podobno temu, kar so t. i. naravni filozofi dolga stoletja postavljali za predmet svojih sicer prefinjenih raziskav.

Pred matematizacijo narave, kar je naredila moderna znanost, se je fizika izražala predvsem kvalitativno in znanstvenik 21. stoletja bi se težko razumel s kolegom, ki je živel v srednjem veku ali zgodnjem novem veku. Poleg tega pa se jasno kaže eno dejstvo: stalno zanimanje bratov za ta predmet, o čemer poleg velikega srednjeveškega razvoja v novem veku pričajo tabele in zapiski predavanj, ki so jih uporabljali za poučevanje tega predmeta v samostanu.

Nato pride na vrsto alkimija (*Elementi, minerali, kovine in njihova preobrazba: alkimija*), na katero so pogosto gledali s sumničanjem, vendar je manjši bratje očitno niso ravno prezirali, saj so slutili nekatere njene skrite možnosti, zlasti pri nekaterih praktičnih medicinskih uporabah. Dejstvo je, da so bili nekateri najbolj znani zastopniki vede, zlasti med 13. in 14. stoletjem, povezani z redom.

Ne le na podlagi njihovega zanimanja za medicinsko alkimijo je mogoče razumeti, v kolikšni meri so si manjši bratje vzeli k srcu umetnost zdravljenja, temveč tudi in predvsem na podlagi množične prisotnosti medicinskih, anatomske in kirurških besedil v njihovi knjižnici: to je deloma dokumentirano v osmem razdelku (*O zgradbi telesa: medicina, anatomija in kirurgija*).

Potovanje se konča s sintetičnim razdelkom (*Cum tucte le tue creature /z vsemi tvojimi stvarmi/: rastline, živali in ljudje*), v katerem se ponovno povežemo z začetkom in ponovno sprejmemo »celostno« vizijo stvarstva. Potem ko smo po deblu prišli do najvišjih vej drevesa znanja, zdaj poskušamo vzpostaviti celostno vizijo in skozi besedila naravoslovcev, botanikov in mikroskopistov podoživljamo nekatere temeljne razsežnosti stvarstva: rastline, živali, človeka.

Sončna pesem oz. Hvalnica stvarstva, ki navdihuje nov odnos med človekom in naravo, nas vabi k ponovnemu razmisleku o znanju, ki je, izhajajoč iz občudovanja ter ob upoštevanju sprave in prijateljskega spoštovanja, resnično v službi človeka in skrbi za skupni dom.

Gospod naj ti podari mir!

Nova številka Frančiškovega prijatelja nas vabi, da se ustavimo ob vetru in zraku – darovih stvarstva, ki ju sveti Frančišek v Sončni pesmi imenuje »brat veter in zrak«. Z njima živimo, dihamo in rastemo, čeprav ju ne moremo ujeti. Nova številka nas spodbuja, da v vsakdanjem življenju odkrijemo duhovni pomen teh nevidnih, a nepogrešljivih sil narave. V uvodniku premišljujemo o vetru in zraku, ki nas spremljata povsod in nam razkrivata Božjo lahkotnost in moč. Božja beseda nas spomni na svetopisemske podobe, kjer veter postane znamenje Duha. V rubriki Ob Svetem pismu razmišljamo o gibanju zraka in njegovi simboliki za človekovo pot. Osrednja tema »Veter in zrak« nas nagovori s svojo močjo – od nežne sapice do burje, ki lahko preobrazi pokrajino. Frančišek in Klara nas v rubriki Kot svež vihar vabita, da se pustimo presenetiti Božjemu Duhu. V Znamenju časa pa prepoznavamo, kako »dati vetra« današnjim izzivom. Posebno svežino prinaša tudi rubrika Božje stvarstvo, kjer se ustavimo ob Mangartu, in intervju z Lukom Jesenkom. Mladi iz Frame in FO obnavljajo svoje obljube, v rubriki Poklical si me pa beremo o pogumu odločanja. Ob 800-letnici Hvalnice stvarstva znova odkrivamo »brata vetra – dih Duha«. Članek o dihanju pa nas povabi k hvalnosti za ta vsakdanji, a čudežni dar. Pestro dogajanje se zrcali v Mozaiku – od taborov, družinskih srečanj, izkušenj v Kančevcih do ministrantskih počitnic. Med prispevki najdemo tudi izseke iz drugih frančiškovskih revij, predstavitev nove knjige, film, molitveno navezo, duhovne delavnice in življenjske zgodbe. Ne manjkajo niti novi svetniki, pričevanja bratov kapucinov. Naj bo branje te številke kot svež piš, ki odpira okna srca, premika naše misli in nas spominja, da smo ustvarjeni za svobodo v Duhu. Naj nas brat veter opomni, da je Božje delovanje nežno kot sapica in hkra ti močno kot vihar.

br. Vlado Kolenko

Gospod naj ti podari mir!

Poletni dnevi se poslavljajo, približuje se jesen in Frančiškovo praznovanje: 17. septembra spomin vtisnjenja ran in 4. oktobra praznik sv. Frančiška. 800-letnica Hvalnice stvarstva nas spominja in vabi, da bi tudi sami znali v stvarstvu, ki nas obdaja, predvsem občudovati in spoštovati. Ne samo narave, ampak tudi ljudi, ki so okoli nas. Da bi znali odpuščati in živeti v miru.

Frančiškovo duhovnost nam je v tokratni številki revije Brat Frančišek približal p. Marko Novak OFM, ki se je dotaknil skrivnosti odpuščanja in miru.

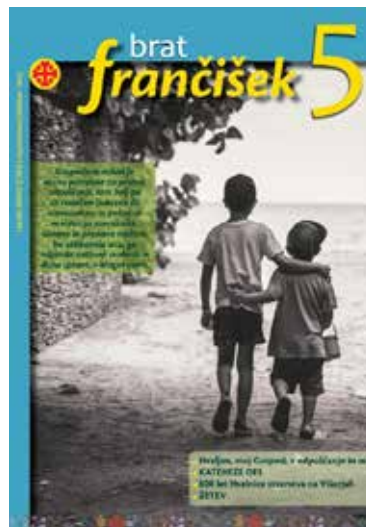
Pred vami sta katehezi OFS za september in oktober, ki naj vam pomagata pri redni rasti na poti Jezusa Kristusa po zgledu sv. Frančiška.

Konec junija je bilo na Višarjah srečanje bratov in sester iz Frančiškovega svetnega reda, o čemer si lahko preberete v rubriki OFS. Marsikaj se je dogajalo tudi po krajevnih bratstvih OFS širom po Sloveniji. Nekateri so bili tudi udeleženi v ustvarjalni delavnici, drugi so se udeležili različnih praznovanj in duhovnih obnov.

Ne morejo pa povsod po svetu v miru živeti svojega odnosa med seboj in Bogom, ker divja kruta vojna, ki terja svoje žrtve in otežkoča odpuščanje. Zato je potrebna molitev in vsakršno prizadevanje za mir.

Vse dobro!

br. Janez Papa

ANGEL ASIŠKIH OLJK

V lahнем vetriču
angel asiških oljk
hvalnice prepeva,
da vsenaokrog
tiho odmeva –
»Hvala, zahvala,
čast in moč
našemu Bogu!«

Asiške oljke
so vedno mlade,
saj njih angel skrbi,
da svoja leta, desetletja,
nekateri tudi stoletja
pod vedno zeleno
krošnjo skrivajo
in vse skrivnosti,
ki so se zgodile v njihovi senci,
prikrivajo.

Tiste najstarejše
so slišale šepet
Frančiška in Klare,
ki skozi čas
valovi
in kakor oljke
v bratih in sestrah
žlahtne sadove
V DUHU ASSISIJA
rodi.

Oljčnega sadu sad
je olje – namenjeno
za hrano ljudi
in za svete obrede,
kjer postane
posvečeno mazilo
za duhovniške roke
in krepčilo
za bolnikovo telo in srce.
Namenjeno je tudi
za oljenke svetilo,
ki na grobu sv. Frančiška
noč in dan gori
ter z »angelskim jezikom«
vsevdilj svari,
da brez luči
ne vidimo poti,
ne cilja v temini naših dni,
da brez Njega,
ki je luč od luči –
Kristusa,
ni vstajenja,
ni velike noči!

p. Janez Šamperl

TEDEN ASIŠKIH OLJKARJEV V PIRANU **bo od nedelje, 26. oktobra do petka, 31. oktobra 2025**

Začel se bo v nedeljo z večerjo ob 18.00 uri in zaključil v petek s kosilom.

Če kdo ne more biti prisoten ves čas, so tudi možne izjeme.

Obvezna je prijava voditelju asiških oljkarjev

Stanku Šorliju (sorli.stanko@gmail.com, tel. 041 765 791).

V oljkarskem tednu bomo poleg raznih opravil v samostanu, na samostanskem vrtu in v meditativnem parku en dan obirali oljke v slovenski Istri.

Takrat bo tudi možnost nakupa oljčnega olja in mladega vina oz. mošta.

Vabljeni tudi oljkarski navdušenci
iz vrst Duha Assisija!

Posamezni oljkarji, ki so mojstri
za nekatera opravila, bodo dobili
posebno obvestilo glede orodja,
ki ga naj prinesejo s seboj.
Piranske oljke čakajo!

25. oktober 2025 **SREČANJE DUH ASSISIJA V CELJU**

9.30 do 10.00 – molitev rožnega venca za mir (vodijo bratje
in sestre OFS Sv. Cecilija - Celje (cerkev))

10.00 sveta maša

11.30 čaj, kava, pecivo

12.00 Upanje prinaša mir – predavanje

13.00 kosilo

14.30 Frančišek poje - prepevanje (s pesmijo se predstavijo
vsi Frančiškovi redovi): tema pesmi: stvarstvo

15.30 sklepni blagoslov, zaključek in odhod proti domu

Vsemogočni, večni, pravični in usmiljeni Bog,
daj nam ubogim, da bomo zaradi tebe delali,
kar vemo, da hočeš,
in vedno hoteli, kar je tebi všeč;
da bomo notranje očiščeni, notranje razsvetljeni
in vžgani z ognjem Svetega Duha
mogli hoditi po stopinjah tvojega ljubljenega Sina,
našega Gospoda Jezusa Kristusa
in le po tvoji milosti prišli k tebi, Najvišji;
ti, ki v popolni Trojici nedeljivo Eden
živiš in kraljuješ v slavi, vsemogočni Bog,
na vse veke vekov. Amen.

Sv. Frančišek Asiški

Frančišek je globoko ganjen, ker se je usmiljeni Bog po Jezusu sklonil k ubogemu, grešnemu človeku. Prepričan je, da je Božja volja zbrana v hoji za njegovim Sinom. Frančišek ima pred očmi križanega in vstalega Jezusa, ki pušča za seboj sledi, po katerih lahko stopamo. Ob prazniku sv. Frančiška vam želimo, da bi vžgani z ognjem Svetega Duha, notranje očiščeni in notranje razsvetljeni hodili po poti evangelija.

Uredniški odbor

*Otroci niso samo najini.
Bili so zapisani v knjigi
življenja, preden je bil svet.*

Jan in Daniela Škrobar